

'בשובי לירושלים'

מקבץ מאמרים ממדור
'הלכה בקרוב ממש למעשה'
שיו"ל בגיליון 'אז נדברו'

בענייני חורבן ביהמ"ק ועניינא דיומא

תמוז תשע"ט

כל הזכויות שמורות

משפחת פולק

זבולון 9, חיפה

a8447168@gmail.com

מפתח המאמרים

- משוש כל הארץ!!! מהו הששון הגדול בירושלים??? 4
- החיזוק הבלתי צפוי בסוף הזמן בישיבה... 14
- חודש הנזירות עבר עלינו ברוממות ובשטיגן בין כתלי
הישיבה... 19
- מתכוננים לעלות לירושלים... המדריך משרטט את תזואי
העליה: 21
- הגענו לירושלים... והפתעה הגדולה שחיכתה לנו שם... 24
- יום ההקרבה והגילוח של הנזירים... 26
- האם בבית המקדש יש תחנת דלק? ומי מתחזק אותה? 30
- ט"ז באב תחילת הזמן וקביעת שיעור באישון לילה... 35
- מהרה ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים... קול חתן
וקול כלה... 44
- לכמה כהנים בארץ ישראל יש הבוקר יום הולדת של
גיל עשרים??? 58
- זריקת חירום לרוצה לבכות על חורבן בית המקדש ולא
מצליח... 62
- חודש אלול מתקרב... וחייבים לעצור את הרפיון... 68

משוש כל הארץ!!! מהו הששון הגדול בירושלים???

יענקל מתגורר לו אי שם בכסלות תבור בעמק יזרעאל... תקופה קשה עוברת על המשפחה... המצב הפיננסי לא פשוט... וגם שתי הבנות המתבגרות בבית כשלא רואים שום תקווה באופק... וגם הסוכר לא לגמרי תקין... הלחץ דם התחיל להיות גבוה... והילד סובל קצת מקושי התפתחותי... והכל ביחד לא מוסיף מצב רוח...

בערב יענקל ושרה מתיישבים במטבח ויענקל נאנח אנחה עמוקה... מה יהיה פה הסוף??? ואז שרה לפתע התנערה ואמרה... יענקל... אי אפשר ככה... צריך לעזור רחמי שמים... אנחנו צריכים תפילות דחוף!!! תפוס את הרגלים ותלך לבית המקדש... לך... לך תתפלל עלינו שם... לך תקרע את השמים... תצעק לרבש"ע ואל תתן דמי לו... עד שתחזור אלינו עם ישועות... תבקש מה' שישלח שידוך טוב לבנות שלנו שכ"כ הרבה זמן ממתינות... ושהלחץ דם יתייצב... וכו' וכו'... חוץ מזה אם אתה כבר בירושלים... יש שם גמחים טובים... לך תבקש מהם הלוואה עם פריסה טובה... כדי שנוכל לצאת ממעגל החובות...

טוב... יענקל החליט שהולכים על זה... למחרת יענקל עזב את הבית באנחה והתחיל לגרור את הרגלים לכיוון ירושלים... בהתחלה הוא הלך לאט לאט... ומצחו כל הזמן היה חרוש דאגה... אוי... מה יהיה... כ"כ הרבה בעיות...

ואז לאט לאט... לאחר עשרים קילומטר... כשבית המקדש כבר קרוב יותר!!! בית המקדש כבר רחוק פחות עשרים קילומטר!!! פתאום יענקל התחיל להרגיש שמשוהו אצלו בהרגשה נהיה קצת יותר רגוע... ההשראה המרוממת של בית המקדש כבר מרחוק התחילה לפעפע בתוך תוכו... הוא פתאום התחיל להרגיש חוסן וחוזק מבפנים... **רגע... בעצם מה הבעיה... הרי אין עוד מלבדו!!! אפס זולתו!!!** אז מה יש לי לדאוג... הכל בגזירת עליון...

הוא התחיל לפזם 'אין עוד מלבדו' לא אירא רע כי אתה עמדי'...

עברו עוד עשר קילומטר... והרגלים שלו כבר נהיו קלות... והוא התחיל ללכת בקלילות... ואז הוא כבר עוד יותר התקרב...

והנה... רגליו כבר עומדות בשערי ירושלים... ואז בכלל... שלוה פנימית עצומה ננסכה בו... והוא פתאום הוא תפס את עצמו... רגע... למה הייתי מוטרד שלשום? ממה? ממה בכלל דאגתי??? הרי אין עוד מלבדו... **ורבן העולם ידעתי ידעתי ידעתי... כי הנני בידך בידך בידך לבד...** אז מה יש לדאוג... הכל טוב...

ואז כשיענקל כבר נכנס לירושלים... הרגלים שלו כבר התחילו לנתר מעל הריצפה... ההליכה שלו התחילה להיות כמעט כמו ריקוד... כולו שמח וטוב לב... הנה... 'יפה נוף משוש כל הארץ...' איזה שמחה וטוב לב יש בצלו של הקב"ה...

ו... וכשיענקל כבר הגיע לבית המקדש הוא שכח לגמרי להתפלל על מה שחסר לו... הוא רק היה עסוק בשבח והודאה לה'... על אשתו הצדקנית... על הנחת שיש לו מהילדים... ושב"ה כולם בריאים... ועל הבדיקות דם... אלה שהם כן טובות... ועל הלחץ דם שהיה ממזמן יכול להיות הרבה יותר גרוע... וכל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך... והוא סיים את הביקור בהתבטלות והשתחוואה לאין עוד מלבדו שהכל בידו...

הוא יצא מירושלים עם המון שמחה בלב... 'אתר די ביה יחדון רוחין ונפשין'. והתחיל לעשות את דרכו לכיוון הבית... וככל שהוא התרחק מבית המקדש כך לאט לאט הרגלים נעשו פתאום יותר כבדות... ואז לאט לאט התחילה הנחיתה... ויענקל פתאום קלט שההאלו... אני חוזר שוב לבוץ...

רגע... מה עם הלחץ דם... מה יהיה עם שידוך לבנות המתבגרות??? ומה יהיה עם החובות שעלו עד הצוואר??? תכל'ס... לא עשיתי עם זה כלום...

הוא מגיע הביתה ואשתו מקבלת אותו בדריכות... נו... התפללת עלינו בבית המקדש??? נגשת לסנהדרין ושאלת אותם מה לעשות??? **יענקל הרכין את ראשו ואומר ביבושת... אשתי היקרה... לא נעים לי... אבל שכחתי!!!**

מה שכחתי??? שכחתי להתפלל על כל הבעיות שלנו...???

מה פירוש שכחת? איך שכחת? ?? הרי בשביל מה הלכת... רק בשביל זה...
יענקל מושך בכתפיו בחוסר נעימות... שרה... את פשוט צודקת... אני לא
יודע... לא יודע מה קרה לי... ברגע שהגעתי לירושלים פתאום כל מלאכתך
עשויה... אבל באמת עשויה... זה לא היה סתם דימיון... אני באמת הרגשתי
הרגשה חזקה שאין עוד מלבדו ואין מה לדאוג... ופתאום לא היו לי שום
שאלות ושום בעיות... לא נגשתי לסנהדרין כי לא היה לי מה לשאול אותם...
והכל בבת אחת נהיה טוב...

רגע... ומה עם הלוואה...? לקחת הלוואה מקופרמן משהו?

יענקל תפס את השפתיים... אוי... לא... שכחתי...

אבל אחרי הכל... משהו זז שם אצל יענקל... נכון שהוא נחיתה... אבל
עדיין סו"ס הוא היה בירושלים... ומשהו נספג בו... גם אחרי ש'ווי אבדה נפש...'
אבל עדיין... בירושלים נשאבתי למשהו אמיתי... להשגה מרוממת שהיא לא
הייתה דימיון אלא מציאות!!! ועם הרבה הרבה מאמץ אני יכול תמיד לחזור
ולהיאחז בזה גם כאן... לא לגמרי... לפחות חלקית...

יש לציין שיענקל כבר פחות עצוב... הוא כבר יותר מצליח להתמודד ולצוף
מעל הקשיים... הנסיעה לבית המקדש רוממה אותו ועשתה לו טוב...

אבל לאה אשתו... היא פה מאוד מאוכזבת... היא תכל'ס נשארה עם הברוך
בלי פתרון... לאה הייתה ממש מאוכזבת ואפילו מופתעת מבעלה... מוזר...
יענקל לא מוכר לי ככה בטלן ששולחים אותו לירושלים בשביל משימות
ברורות... אחד שתיים שלוש והוא שוכח את עצמו לגמרי...

אבל תכל'ס... מה עושים? ?? גברת לאה ראתה שאין מנוס... והיא החליטה
שהיא תופסת יוזמה... שבוע לאחר מ"כ היא הודיעה... שאין ברירה... אני הולכת
לבית המקדש 'לטפל בעניינים...' אחרי הכל אמא זה אמא... אני אלך לבית
המקדש... אני בטח לא אשכח להתפלל... אמא לא יכולה לשכוח פתאום את כל
הצרות שאני משאירה בבית... אל דאגה... אני הפעם הולכת ואני ארעיד את
כסא הכבוד בדמעותי... אני לא חוזרת לפה בלי ישועות...

גברת לאה תפסה את הרגלים... השאירה משפחה שלימה... והתחילה לעלות לירושלים... בהתחלה היא כל הזמן מלמלה פסוקים של תפילה בשברון לב וזעקה... **ואז לאט לאט... עם הזמן משהו פתאום נהיה לה יותר טוב בלב...**

משהו מבפנים התחיל להסתדר לה... פתאום היא הרגישה קרבה חזקה חזקה לאבא שבשמים... פתאום היא הרגישה עמוק מבפנים שכל היסורים וכל ההתמודדויות הכל מאבא שבשמים לטובה... ואני לא מוותרת על זה... היא הרגישה את זה ממקום מאוד מאוד עמוק... ממקום מאוד אוהב ועוטף... וככל שהיא התקרבה לירושלים... ככה רגליה נעשו יותר קלות... היא התמלאה בשמחה עצומה... עד שהיא נכנסה לירושלים...

ברגע שהיא נכנסה לירושלים... פתאום הכל הסתדר לגמרי לגמרי... היא נשאה עיניה השמימה ואמרה: אבא שבשמים... הרי אתה מנהל את העולם... והכל מגיע ממך... אז אם רצונך שיהיה מינוס בבנק... אז כנראה שיש לך איזשהו עניין נסתר בזה... אז אני איתך!!! אני מקבלת את זה בשמחה!!! לא אכפת לי... לא מחפשת לפתור בעיות...

לאה ממשיכה לצעוד בתוככי ירושלים... פתאום היא רואה את שווקי ירושלים העליזים מלאים בכרם רבעי... איזה ענבי הגפן... ברגע שהיא ראתה את הקודש הילולים הזה... פתאום היא התמלאה במין תחושה חזקה עם המון בטחון בה'... כן... אל תדאגי לאה... את רואה את הגפנים האלו... השידוך של ריקי וששוי שלנו יגיעו בדיוק כמו הענבים האלו שמונחים כאן... אבא שבשמים ישלח לנו עד הבית ענבי הגפן בענבי הגפן קודש הילולים לה'... לא יותר לנו אלא לומר שירה על היין על גאולתנו ועל פדות נפשנו...

לאה ממשיכה להתקדם עם המון חוסן ובטחון ה' לכיוון הר הבית... ופתאום היא התחילה לחשוב בכיוון הפוך לגמרי... רגע... ריקי וששוי שלנו תקועות בשידוכים??? הם **תקועות?** חס ושלום... וכי הקב"ה תוקע מישהו...??? וכי רע מגיע מלמעלה? וכי יש מישהו שבורח מהרשימות של הרבש"ע...??? אם הבנות שלי מתעכבות בשידוכים... כנראה שיש לאבא שבשמים סיבה טובה למה הוא עושה את זה... אז למה אני מתווכחת איתו... למה אני נלחמת נגד

רצונו יתברך... אדרבה... יש לנו את הזכות להמליך אותו בזה שאנחנו מקבלים את רצונו... אין אושר ושמחה יותר גדולים מזה!!!

וברגע שרגליה של לאה עמדו בהר הבית... היא פתאום התעוררה בשמחה עצומה... עצמה את עיניה ואמרה בהתרגשות עצומה: ה'... אני איתך!!! **אבי שבשמים אני איתך לאורך כל הדרך!!!** לא אכפת לי כלום!!! אני הולכת אחריו באש ובמים... גם אם זה יהיה בארץ לא זרועה... לא אכפת לי הקשיים... אני לא מתלוננת על ההתמודדויות... אני ממליכה אותך ומקבלת אותך בכל מצב...

ובאותה שעה יענקל יושב בבית עם כל החובות וההתמודדויות ועם הבנות המתבגרות... הוא שוב נאנח ואמר... נו... הלוואי... בא נקווה שאמא תעשה את העבודה בירושלים... נקווה שהיא תהיה מרת נפש כחנה בשעתה ותזעזע את כסא הכבוד ותחזור אלינו עם ישועות...

לבנתיים גברת לאה עומדת בבית המקדש והיא שכחה את עצמה לגמרי לגמרי... היא כבר כמה שעות עומדת בקרן זוית ורק מודה לה' על כל הצרות והיסורים... היא כעת עסוקה להתפלל על דבר אחד ויחיד: אנה ה'... תן לי את הכח והעוצמה להמשיך להרגיש חזק חזק את האמת האמיתית שאני מרגישה כעת... שאני ארגיש אותה גם שם רחוק... בכביש הסרגל... באזנות תבור...

ואז היא חזרה הביתה... וככל שהיא מתרחקת... הרגלים שוב נהיו כבדות ושוב הגיעה הנחיתה הקשה... גברת לאה חזרה הביתה ושוב חזרה להתמודדויות... לא!!! לא לגמרי!!! סוף סוף משהו נספג... משהו נשאר מההשראה של ירושלים... היא התיישבה בבית וניסתה להיאחז ולהישאב להרגשות העמוקות שהיו לה בירושלים... עובדים על זה... עובדים על זה קשה... ובעזה"ש נשתדל לקבל באהבה...

התיאור הזה מפורש להדיא בספר תהילים פרק עג: **משכיל לאסף...** אסף הוא הלוי המשורר בבית המקדש והוא מתאר יהודי שבור לב שיש לו ספקות באמונה... **"ואני כמעט נטיו רגלי... כי קנאתי בהוללים שלום רשעים אראה... כי אין חרצובות למותם... שתו בשמים פיהם...** הוא מתאר את הרשע שהשעה

משחקת לו... ואת כל הסבל והצער שעובר על היהודי שעומד מול הסתרת הפנים הקשה הזו ולא יודע איך להתמודד עם כל זה...

עד!!! עד אבא אל מקדשי א-ל אבינה לאחריתם... ברגע שהגעתי לבית המקדש פתאום הכל נהיה מובן... כל השאלות נעלמו...

איך הם נעלמו? ? **אל תשאל איך...** זה בדיוק כמו הצגה שהאורות חשוכים ואנחנו כעת בשיא המתח... ופתאום נדלקים האורות ואתה רואה שהכל הצגה... בביהמ"ק אתה בבת אחת יוצא מהבועה של חיי החומר וקולט שיש משמעות מרוממת יותר לכל החיים... אין פה תשובות על שאלות... אלא בבת אחת נדלק האור וכל השאלות נעלמות כלא היו... זה בדיוק כמו יוסף הצדיק שאמר את המשפט "אני יוסף" ובאותו רגע הכל נהיה מובן בלי להסביר... בלי להגיד "ועל פי זה מיושב..." (אגב: במאמר המוסגר: לא חייבים להגיע לבית המקדש!!! גם היום... לכל אחד מאיתנו יש לפעמים את הרגעים המכוננים האלו... שפתאום הקב"ה שולח איזה הארה... איזה בהירות... שפתאום הכל מסתדר בראש... פתאום הכל נהיה מובן... זה רגעים גדולים מאוד שעליהם נאמר: "דעה קניית מה חסרת..." כל אחד צריך להיות מוכן לרגעים האלו... שפתאום בתוך החושך... בבת אחת מפציע איזה נקודת בהירות שצריך באותם רגעים את האומנות מיוחדת איך לתפוס את הבהירות הזו ולתרגם אותה למעשים... על זה שלמה המלך אומר: "עד שמצאתי את שאהבתי נפשי **אחזתי ולא ארפנו עד שהבאתיו אל בית אמי**"... לאחוז חזק את ההרגשות האלו ולא לתת להם לברוח... לעשות מהם חפץ ואכמ"ל...).

וככה היה בבית המקדש... זה היה אטמוספירה של הכרה מוחשית באין עוד מלבדו!!! יהודי היה נכנס לבית המקדש... ופתאום הוא התחיל לפזר כספים על ימין ועל שמאל... כי מה יש לדאוג... הרי אין עוד מלבדו... לוו עלי ואני פורע... ואז הוא היה יוצא מבית המקדש והוא פתאום היה נוחת וחוזר לגודל הטבעי ולמדרגה הטבעית שלו ופתאום הוא לא היה מוצא ידיים ורגלים...

רגע... המדרגה של הבטחון הזו לא מתאימה לי... מה עושים???

לכן!!! לכן התעורר בירושלים צורך מיוחד של איפוס נתונים!!!

אז לא תאמין!!! אבל בשביל זה!!! מה היו עושים???

בשביל זה במדרש איכה יש מימרא מעניינת "רבי יוחנן בשם רשב"י אמר: **כיפה של חשבונות היתה חוץ לירושלם וכל מי שהיה רוצה לחשב היה רץ ומחשב שם שלא יצא חוץ לירושלם מצטער לקיים מה שנאמר 'משוש לכל הארץ...'** כלומר: כל יהודי שנכנס לירושלים לקח בחשבון שמכאן ואילך אני נכנס למקום האמיתי ביותר ששם הרגלים שלי מתרוממות עשרה טפחים מע"ג הקרקע ופתאום אני מרגיש שכל מלאכתך עשויה... **וזו האמת האמיתית שלי!!!** אבל מה אעשה... שלדאבוני הרב אני לא יכול להמשיך לחיות באמת האמיתית הזו... כי סוף סוף ה' דורש ממני יום אחד לעזוב את ביתו ולחזור לבית שלי ולחובת ההשתדלות שלי... **ואסור לי לנחות נחיתה קשה!!!**

וממילא אין לי ברירה... וגם כשאני אהיה שם... בירושלים... אני צריך כל הזמן לשמור קשר עין עם חובת ההשתדלות שמתואמת עם המדרגה היומיומית שלי... **ובשביל זה!!! בשביל זה היה מקום מיוחד מחוץ לירושלים** שכל אחד היה כותב לעצמו כמה תזכירים... איפה אני באמת אוהז... א. אני אוהז במדרגה שאני לא יכול לבזבז יותר מחומש לצדקה... כן... עוד מעט אני אכנס לירושלים ושם אני כבר לא כ"כ אבין את זה... אני אתעלה לעשר טפחים מעל הקרקע ואני כבר לא אראה כסף בעיניים... ב. יש לי כמה דברים שאני צריך להתפלל עליהם... על שידוך, ועל חוסר מצב רוח, ועל פרנסה, כן... עוד מעט אני אכנס לבית המקדש ופתאום אני לא אבין על מה יש בכלל להתפלל... הרי הכל טוב... אין עוד מלבדו... ואני מוכן לקבל יסורים באהבה למענו יתברך... אז זהו!!! שבשביל זה אני כעת נמצא עדיין כאן מחוץ לירושלים... ובשביל זה אני רושם לעצמי בתזכיר שזו המדרגה הטבעית שלי... כדי שגם כשאהיה בירושלים לא אאבד קשר עין עם המצב הטבעי שלי... שאזכור להתפלל על המצב הזה...

וכל אחד היה רושם לעצמו בפתק!!! מה אני צריך... ועם הפתק הזה הוא היה נכנס לירושלים... והוא היה מוציא את הפתק הזה בתוך בית המקדש ומקריא מתוכו מה צריך... הוא היה מתפלל מתוך הפתק... כי... כי כעת מצדי... כעת הכל טוב... רק מה אעשה... שבפתק כתוב ש... שברגע שאני יוצא מירושלים מחכים לי שם כל מיני התמודדויות ש-פה אני לא זוכר אותם...

לאורך כל הדרך רואים שיש דימיון בין **בית המקדש** ל... **שבת קודש**!!!

שניהם נקראים קודש!!! בשניהם יש דין שמחה!!! ובשניהם אדם נפגש עם אין עוד מלבדו ומבין שאליבא דאמת הכל מסודר והכל כבר עכשיו טוב... וכל מלאכתו עשויה... כל ההבדל בין שבת לבין בית המקדש... **שבשבת** זה צריך להגיע ממקום של **אמונה**!!! כשאני מגיע לשבת אני מצד עצמי לא מרגיש שכל מלאכתי עשויה... אבל אני צריך להאמין בזה!!! אני צריך להאמין שאליבא דאמת הקב"ה עושה את הכל ואני רק בובה... כאן זה כבר תלוי עד כמה אני בעל מדרגה ועד כמה התכוננתי לשבת... ועד כמה אני עובד ומעצים את האמונה החושית הזו בתוך תוכי... אם אכן אצליח הרי "יונה מצאה בו מנוח ושם ינוחו יגיעי כח... לנפש מצרה תסיר אנוחה שבת מנוחה... עד כאן שבת!!!

אבל בבית המקדש???

כאן כבר לא היה צריך אמונה!!! בבית המקדש היה אתערותא דלעילא, והייתה השראה מוחשית... כל בן אדם מוטרד ומודאג מה יהיה עם זה וזה וזה... ברגע שהוא הגיע לירושלים הכל פתאום הסתדר לו בראש... וזה לא היה חכמה!!! כי כאן... בתוך בית המקדש יש אתערותא דלעילא... כאן באמת הכל מסודר... השאלה מה יקרה בשניה שתצא מירושלים...

כן... ברגעים אלו ממש יש הרבה הרבה נשמות ומלאכים שנמצאים בשמים ורואים את כל ההתמודדויות שלנו ולא מבינים מה הבעיה... הרי למעשה הכל הצגה... הכל שטויות... העיקר מצוות ומעשים טובים... **כן... נכון... אומר להם משה רבינו**: אתם צודקים... מהמקום שבו אתם נמצאים הכל נכון... שם בשמים קנאה אין ביניכם... יצר הרע אין ביניכם... משם מאוד קל לעמוד כמו שרפי קודש ולא להבין מה הבעיה לעבוד את ה'... אבל נראה אתכם יורדים למגרש ההתמודדות... נראה אתכם נכנסים לסיטואציה... נראה אתכם נכנסים לתוך גוף חומרי... נראה אתכם אם תמשיכו לשמור על העיניים... נראה אתכם מקבלים כזה יצר הרע זקן וכסיל וממשיכים להיות רגליהם רגל ישרה ולא זזים בכהוא זה מרצון ה'... בבית המקדש זה לא חכמה להרגיש קרבת אלוקים...

החכמה הגדולה לקחת את ההשגות הנוראות של בית המקדש ולתרגם אותם לחיים... **החומה של ירושלים היא מאוד מאוד דומיננטית!!!** עשרה בטבת... שבעה עשר בתמוז... ואפילו חנוכה... הכל מסתובב סביב חומות מגדלי...

כי בחומה!!! בחיכוך של ירושלים המקודשת עם האטמוספירה של חיי החולין... **שם היה החיכוך העיקרי!!! שם היה מעבר המכס!!! שם עמד היצר הרע ולא נתן להעביר נתונים ממקום למקום!!!** בתוך ירושלים הכל היה קודש קדשים... ומחוץ לירושלים היו חיי חומר... **והגישור ביניהם!!!** הקישור ביניהם הוא היה הההמשימה הגדולה ביותר בה"א הידיעה!!! איך לוקחים את "שאהבה נפשי" ואחזתיו ולא ארפנו... עד שהבאותיו לתוך חיי החומר שלי...

וזו הסיבה שהעסק הגדול ביותר בבית המקדש היה סביב הביכורים... סביב הבכורות והמעשרות... סביב התאנה **המיובשת** שהחקלאי הזה הביא איתו מעבר הירדן... כי נכון... בבית המקדש אתה יכול לספק תפילות מאוד רטובות ומלאות ברגש ודמעות... אבל מה עם התפילה שלך שם... בבית?? אם שמה אתה נשאר תאנה מיובשת... אז לא יעזור שכאן פתאום תזכר להרטיב את העבודת ה' שלך... הקב"ה משתוקק דווקא לתאנה המיובשת של היום יום...

בחג הסוכות כל יהודי שאב רוח הקודש כמו דליים בשמחת בית השואבה... אבל במוצאי שמחת תורה... הקב"ה הראה לכל אחד את הכיוון... הביתה!!! אני לא רוצה את העבודת ה' שלך כאן... אני רוצה שכל הרוח הקודש שקיבלת פה... שהכל יתורגם וירד ויתבטא בתאנה המיובשת שלך בשדה... בחיי השיגרה... וברגע שעם ישראל לא הבינו את זה... ונהיה קצר ואי תיאום מוחלט בין ההתרוממות שבבית המקדש לבין חיי החומר והיומיום... אז בדיוק על זה יש לנו פסוק בירמיהו: "אל תבטחו לכם אל דברי השקר לאמר היכל ה' היכל ה' מצליחים לסנוור אתכם עד כדי כך... שאתם לא מצליחים לתרגם אותם לעבודת ה' השגרתית של היומיום... אז לא תהיה ברירה אלא להחרیب את בית המקדש... כדי שתפסיקו להיות מסונוורים...

וזה מה שקורה איתנו היום... בגלות... אנחנו כבר לא מסונוורים... ממש ממש לא מסונוורים... אדרבה... על אלה חשכו!!! חשכו עינינו... העיניים

חשוכות... לא מרגישים שום דבר... אנחנו מצידנו לא נמשכים לשום דבר...
נשארנו עם התאנה המיובשת והמתולעת ואנחנו לא מכירים משהו אחר...

ודווקא משם!!! דווקא מהחושך הזה אנחנו זוכים לתת לקב"ה המון המון
נחת... דווקא באלפיים שנה האלו זכינו לתת לקב"ה את כל תורה שבעל פה...
את כל המסירות נפש... את כל ההקפדה והשמירה על תורת ה'... וכל זה הגיע
דווקא מהחושך!!! דווקא ממחסור באור...

ולא נותר לנו אלא להתפלל... אנא ה'... השיבו ה' אליך ונשובה... אנחנו
שוב רוצים את האור הגדול... ואנחנו מבטיחים שלא נסתנוור... אנחנו מבטיחים
שהאור הגדול הזה לא ינתק אותנו מהמציאות... לא ישיח מאיתנו את
העבודת ה' השגרתית והיומיומית...

כעת מה שנותר לנו דמיון מה... זה שבת קודש!!! שבת קודש זה יום אחד
בשבוע שאנחנו נשאבים למדרגה אחרת... כל מלאכתך עשויה... וגם אם חלילה
וחס בית המקדש לא יבנה... אזי למרות זאת... בליל תשעה באב הקרוב כולנו
נשב לבושים בגדי שבת מול שולחן שבת ונאכל כסעודת שלמה בשעתו... מה
יש??? הכל טוב!!! הכל מסודר!!! מעין עולם הבא יום שבת מנוחה... כעת בית
המקדש בנוי... אין אבלות בשבת... הכל מסודר... במוצאי שבת ידרש מאיתנו
לעשות הבדלה (עכ"פ בתפילה... לא על הכוס...) ופתאום לשבת על הריצפה
ולהתאבל... את ההבדלה הזו כל יהודי היה צריך לעשות ביציאה מבית
המקדש... אבל זה רק בבית ראשון ושני... אבל בבית שלישי??? כאן כבר לא
יצטרכו הבדלה... והבית הזה יהיה עליון ואז גאולים יפצחו צהלה...

החיזוק הבלתי צפוי בסוף הזמן בישיבה...

שוב הגיע הקיץ... היה זה בשנה שעברה בתקופה הזו- עונת הקיץ... בדיוק אז התחילה עונת הבציר של הענבים... יצאנו כמה בחורים מהישיבה לאסוף פרט ועוללות... כן... אנחנו נחשבים עניים ומותר לנו ללקוט לקט שכחה ופאה... וכעת בכרם... יש גם פרט ועוללות...

והנה... הייתה לנו סייעתא דשמיא ו'יקר מקרנו' ויצא לנו להגיע לכרם שחלק גדול ממנו היה 'עוללות...' יש לציין: שבגגדול כרם שיש בו יותר מידי הרבה עוללות זה סיפור עצוב... כי 'עוללות' זה סוג של דפקט בענבים (עוללות מלשון 'עולל' - תינוק... אשכול שנשאר תינוק... שלא גדל והתפתח). תבין: אשכול טוב ומשובח זה אשכול כמו בתמונות... שיש לו נטף וכתף... בכרמים המשובחים אין כמעט עוללות... **יש רק פרט!!!** פרט זה כבר משהו טכני... גרגרי ענבים שנופלים בין האצבעות בשעת הבציר... זה נורמלי... אבל בכרם הזה שהגענו אליו... הסבירו לנו והבנו מיד שמדובר ביהודי שבשנים האחרונות הוא הוריד את התרומות ומעשרות מעין בינונית לעין רעה... רק אחד משישים... ממילא הברכה בכרם שלו הייתה בהתאם... ואכן די עצוב לבא ולראות פה ששליש מהכרם שלו זה עוללות... המשמעות היא ששליש מהכרם שלו שייך לעניים!!! טוב... השתתפנו בצערו של אותו חקלאי... התפללנו וקיוונו בשבילו שיתחיל לראות ברכה בכרם... אבל תכל"ס... בשורה התחתונה - **לנו היה פה הרבה שלל!!!** מילאנו קופות שלישיות של עוללות... לקחנו לישיבה... עשינו גת!!! דרכנו את הענבים (תרומות ומעשרות לא צריכים להפריש כי מתנות עניים פטורים מתרומות ומעשרות...).

וכאן מתחיל הסיפור שלי!!! ובכן: התחילו חגיגות הקיץ... תחשוב מה שזה בחור ישיבה שיש לו בחדר חביות יין... איזה צי'קאב... אז בהתחלה היין עדיין לא תסס (מה שנקרא יין מגתו...) אז הייתי לוקח את היין רק בשביל כוס של ברכה... כל פעם שהיינו נוטלים ידים לאכילה... הייתי מוזג כוס יין מיוחדת לכבוד ברכת המזון... השתדלתי להקפיד על העשרה דברים שנאמרו בכוס, חי מלא עיטור

ועיטוף וכו' וכו'... כל פעם הייתי מכבד מישהו אחר בזימון... ואגב: אם כבר מדברים על זה... אז אחד החברים הטובים שלי שיין לבית שמאי... אז כשאני קבלתי זימון הקפדתי קודם למזוג את הכוס ואח"כ ליטול מים אחרונים, ואילו כשנתתי לחבר שלי מבית שמאי זימון... הוא הקפיד ההיפך!!! קודם ליטול מים אחרונים ואח"כ למזוג את הכוס (למה?? עיין מסכת ברכות, דף נב. אם תבין מה המחלוקת כבר מגיע לך צל"ש... זה אומר שיש לך יד ורגל בסדר טהרות... ואם לא הבנת... אז... אז תתאמץ בכל זאת להבין...).

עכ"פ זה התחיל מכוס אחת... אבל עם הזמן היין התחיל להיות משובח מיום ליום והתחלתי לשתות כוס נוספת באמצע הסעודה... ו... ואז נזכרתי שיש בעיה שקוראים לה זוגות (אסור לשתות יין בזוג!!! רק פרד... משום מזיקין...) אז אין ברירה... מוכרחים לשתות עוד כוס... ואז באמצע הסדר ירדתי לעוד איזה שאכטה... עוד לגימה קטנה... ואת ההמשך אני כבר לא צריך לספר לך... אתה יודע טוב מאוד מה סופו של מי שמתחיל לעשן שלש סיגריות על הבוקר... מכאן ועד חפיסה ליום הדרך קצרה... והתחלתי לחגוג... ויין זה יין... ושכרות וחטא זה מילים נרדפות... ואת ההמשך נשאיר פתוח...

עכ"פ ברוך ה'... הנס שלי היה שאני עניי!!! ותוך חודשיים וחצי פשוט נגמר לי כל החביות יין שאספנו ברוב עמל ויגיעה... וכסף כבר לא היה לי בשביל לקנות יין... אז אמנם בהתחלה ניסיתי לחזור שוב לכרמים... לבדוק אולי נשאר קצת פרט או עוללות... אבל שום דבר לא נשאר... כבר הלכו הנמושות... לא נשאר זכר!!! זה היה הנס שלי... שהחבית יין האחרונה שלי נגמרה באמצע אלול... ואז נהיה לי אמנם מאוד קשה... כי כבר התמכרתי... וכל הזמן רציתי יין... אבל במקביל... עם הזמן הרגשתי שאני פשוט מתעורר לאחר חודשיים וחצי של חלום אחד ארוך של שכרות וכל... כל החטאים המסתעפים ממנה...

מצאתי את עצמי באמצע אלול שבר כלי וסמרטוט... שבור ומיואש מעצמי... אבל ברוך ה'... באזור י"ג באלול איכשהו תפסתי את עצמי לידיים והשתקמתי... התחלתי לחזור לעצמי... ובראש השנה קבלתי את עצמי

שבשנה הקרובה לא אחזור שוב על הטעות הזו!!! בעשרת ימי תשובה הורדתי דמעות כמים על כל החטאים שנגרמו לי בעקבות ה'טוב לבו ביין'... וחזרתי בתשובה...

והנה!!! עברה לה שנה... ושוב מגיעה אותה תקופה... שוב ריח היין מתחיל לדגדג באפי ולפעפע בתוכי כזוג... הכרמים העסיסיים קורצים לי... וחברים שלי כבר התחילו לצאת עם הקופות המזופפות (שלא לאבד את המשקה הזב מהענבים המפוצצות) ו... ושוב מתחילה החגיגה... ו... ו... ומלחמת היצר בעיצומה... ועוד רגע אני נגרר... **אבל אני יודע שאסור לי!!!** אסור לי לחזור על הטעות של שנה שעברה!!! **אין על מה לדבר!!!**

כן כן... אני יודע בדיוק מה אני צריך לעשות כעת... אני יודע שהפתרון היחיד שלי זה **פשוט לחתוך!!!** "הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין..." בשביל מי נאמרה המימרא הזו אם לא בשבילי... התלבטתי הרבה... בוקר שלם הסתובבתי הלך ושוב... עד שקבלתי את האומץ...

ואז לפתע!!! באמצע סדר א' עיף... בבת אחת דפקתי באגרוף קמוץ על השלחן וניתרתי ממקומי בסערה... עצמתי את עיני בדבקות ואמרתי:

הריני נזיר שלוש יום!!!

אה... ברוך ה'... בבת אחת נמלטה מפי אנחת רווחה... שלוות נפש עצומה התפשטה בכל גופי... זהו... חתכתי!!! **הניסיון מאחורי!!!** כעת אני נמצא **באל חזור...** אני כבר נזיר... **זו עובדה מוגמרת!!!** די לניסיונות... די למלחמות יצרים... הסוף לטלטלות היומיומיות כן לא לא כן... הרגשתי בבת אחת משוחרר... אני כבר לא צריך כל הזמן להילחם... ואני גם לא צריך כ"כ הרבה לרעוד מעצמי איפה אני אמצא את עצמי בסוף היום ומה ילד יום...

זהו!!! אני נזיר!!! העסק בשליטה!!!

למחרת אני מגיע נינוח לסדר א'... מתיישב מול הגמ' ברוגע ומתחיל ללמוד... והנה... החברותא שלי קובי מגיע...

מושי... איפה היית אתמול? הלכנו לכרם ללקט פרט ועוללות... היה דווקא

הרבה סחורה טובה... היה מממזה צחוקים... חבל... **חבר - היית חסד...**

הרכנתי את ראשי ועניתי לו בשקט אבל בנחישות: **אתמול קבלתי על עצמי נזירות שלוש יום!!!**

הוא היה בההלה!!! הוא הסתכל עלי בעיניים גדולות... במשך דקה תמימה הוא לא הצליח להוציא הגה מהפה... ואז לפתע דמענות עמדו לו בעיניים **והוא הפטיר בהתרגשות: אין עליך!!!** אתה צודק... אתה חכם... יש לך שכל... מי כמוני יודע... גם לי היה שנה שעברה קיץ מזעזע... אני מקנא בכח שלך... קובי התכנס בתוך עצמו... העיניים שלו ננעצו באיזה נקודה... ואז לפתע גם הוא התנער דפק על הסטנדר... **הצביע עלי ואמר: 'אהיה כזה'!!!**

זהו!!! אני רוצה להיות כמוך... באותו רגע גם הוא **'התפיס'** את עצמו בנזירות שלי (בנדרים ונזירות יש מושג של 'מתפיס', אני מתפיס את עצמי בנדר שלך... שגם לי יהיה נדר כמו שלך ואז אני נגרר אחריו... עיין במשניות הראשונות בנדרים ונזירות).

איזו התרגשות הייתה שם... לחצתי את ידו בחמימות ואמרתי לו: עכשיו אתה חברותא אמיתי!!! בבת אחת החברותא שלנו השתדרגה עשרות מונים!!! אנחנו לא רק חברותא בתורה... אלא גם בקדושה... התחלנו ללמוד בשטייגן עצום... שמונה שעות רצוף למדנו בלי לשים לב... כן... אל תשכח... "נזר אלוקיני על ראשנו..." נזיר זה לא רק דין... זה גם השפעה שמימית שחופפת על ראש...

אבל לפתע!!! באמצע הסדר קובי פתאום התנער בבהלה ושאל אותי: רגע... אבאל'ה... שכחתי לשאול אותך: כמה זמן קבלת על עצמך נזירות?? ?

עניתי לו: תהיה רגוע... בסה"כ חודש ימים!!! אה... טוב... הוא נרגע...

תבין: ברגע שהוא קיבל על עצמו נזירות בדרך של התפסה בנזירות שלי, אז הנזירות שלו היא נגררת לגמרי אחרי הנזירות שלי... ותאר לעצמך שאני קבלתי ע"ע נזירות לשנה שלימה... אז גם הוא בלי לדעת נגרר אחרי לשנה שלימה... ומרוב התלהבות וקנאת סופרים בנזירות שלי... הוא פשוט שכח לשאול אותי כמה זמן קבלתי... אולי זה לא מתאים לו... לך תדע... אולי קבלתי ע"ע 'נזירות שמשון'... לכן הוא כ"כ נבהל... אז זהו... שזה בסדר... תהיה רגוע...

בשובי לירושלים

קבלתי על עצמי בסה"כ את הנזירות המינימלית... חיזוק של חודש ימים בלבד...

טוב... המשכנו ללמוד...

כאן המקום לעצור להגע ולהבהיר: בחור יקר!!! היום לא!!! אסור בשום פנים ואופן לקבל נזירות!!! גם אם מאוד התלהבת מהרעיון של הנזירות... וגם לך נראה שזה יכול לגרום לך חיזוק... אל תעיז בשום פנים ואופן לקבל נזירות ואכמ"ל... רק זה חסר לי... היום נזירות זה כניסה חד צדדית... **חס ושלום!!!**

* * *

נחזור לעניינינו... חכה... אתה חושב שזה נגמר כאן... איפה... אל תשאל... השמועה עשתה לה כנפיים... ומאוד מהר כולם כבר ידעו שהחברותא קובי ומוישי... שניהם קבלו על עצמם נזירות... הבחורים כ"כ התלהבו מהרעיון... ועוד כמה וכמה חברותא פשוט נסחפו אחרינו... **וגם הם 'התפיסו' את עצמם בנזירות שלנו...** בקיצור: באותו בוקר נוספו בישיבה עוד שמונה נזירים חדשים!!! שהמכנה המשותף בין כולנו... שלדאבוננו הרב ניכווינו בשנה שעברה... כן... כולנו היינו שרועים במיטות בחודש תמוז אב... ועד היום התקופה האפלה הזו עדיין זכורה לנו כלא סימפטית... וממילא אין לך תשובת המשקל יותר חזקה מקבלת נזירות...

עכ"פ במשך היומיים הבאים זה נהיה דומינו... והעסק כבר התחיל לצאת מכלל שליטה... חצי שיעור שלנו התלהבו מהעניין והתפיסו את עצמם בנזירות שלי... **עד שבשלב מסוים הסיפור הזה הגיע לראש ישיבה...**

הראש ישיבה התרגש מאוד מעצם הרעיון של קבלת הנזירות מצידנו... אבל במקביל **הוא גם נבהל!!!** סוף סוף נזירות זה לא משחק ילדים... זה רציני מידי בשביל יגיע ממקום של 'סחף חברתי...' כי בנזירות יש הרבה הלכות מחמירות מאוד... וחץ מזה נזירות זו גם **הוצאה כספית לא קטנה...** כל נזיר- במלאת ימי נזרו צריך להקריב ארבע קרבנות... עולה חטאת אשם ושלמים... זו הוצאה!!! זה לכה"פ שלושת אלפים שקל... נו... מאיפה נגייס את זה... ???

אז דבר ראשון הראש ישיבה כינס בדחיפות את כל בחורי הישיבה לשיחת חירום והודיע: **דבר ראשון: סטופ!!! לא להמשיך לקבל נזירות!!! נזירות זה לא 'מודה'!!!** מכאן ואילך בחור שרוצה לקבל נזירות שיגש אלי ואני אשב יחד איתו ונבדוק יחד האם הוא יודע לקראת מה הוא הולך והאם הוא מסוגל לזה... לבנתיים דבר אחד הרווחנו... שכעת חצי ישיבה כבר קיבלו על עצמם נזירות... וזה עשה חיזוק ושטייגן אדיר לקראת סוף הזמן... השטייגן בישיבה נהפך להיות כמו אלול ושובבי"ם... בטח!!! חצי ישיבה קדושים... נזר אלוקים... על ראשנו... מה זה אם לא ימים הנוראים...

חודש הנזירות עבר עלינו ברוממות ובשטייגן בין כתלי הישיבה...

השבוע הראשון חלף... השטייגן בישיבה היה עצום... החלו'ת קדושה שעל ראשינו כנראה עשתה את שלה... והייתה ריתחא דאורייתא עצומה... העייפות והלאות של הקיץ נעלמה כליל... מי האמין... הראש ישיבה התאים את עצמו ומסר כמה שיעורים כללים במסכת נזירות...

והנה... ב"ה גם שבועיים כבר מאחורינו... **ו... ועוד שבועיים** עדיין לפנינו!!! והאמת היא שהראש ישיבה כעת נכנס קצת ללחץ... זה לא צחוק... כעת צריך לארגן לחמישים בחורים מהישיבה... **לכל אחד שלושה קרבנות!!!** זה סכום כסף גדול... מאיפה מגייסים את זה ???

אבל ממש משמים... גביר אחד נקלע לעיירה שלנו והוא היה צריך ישועה... רק לשבר את האוזן... מדובר ביהודי שיש לו אלפי דונמים של דקלים בבקעת בית שאן ובשנה שעברה מסיבה לא ברורה הדקלים התחילו להשיר פירותיהם שלא בזמנם... וכתוצאה מזה נגרם לו נזק גדול... כי כל התמרים נהפכו להיות "נובלות תמרה" שזה סימן קללה ומברכים עליו שהכל והוא מ"הקלין שבדמאי" ותכל'ס... הוא צריך שיבקשו עליו רחמים שזה לא יקרה שוב...

הוא אמנם סקר את הדקלים בסקרא, וכל מי שגר בנחלת ראובן או גד שעובר בכביש הבקעה רואה מרחוק את הדקלים המסומנים בתכלת... ויודע

שיש כאן סימן ותמרוור לתפילה ובקשת רחמים... ואז הוא מקדיש פרק תהילים על הדקלים האלו שלא ישירו פירותיהם שלא בזמנם... **עכ"פ מה שבטוח היהודי הזה צריך ישועה...** והוא הגיע לירושלים בשביל לבקש מאנשי מעמד שיתפללו עליו... ואז מישהו סיפר לו בספונטניות שיש פה קבוצת בחורים שלקראת עונת הבציר קיבלו על עצמם נזירות בשביל לגדור את עצמם מן היין ומן החטא...

אותו גביר כ"כ התרגש מעצם הסיפור... הוא נכנס לראש ישיבה וביקש: שהוא רוצה לממן את כל הקרבנות של מלאת ימי הנזירות של כל הבחורים בישיבה לזכותו... הראש ישיבה קרא לכל בחור בנפרד... הבחור נכנס... הגביר לחץ את ידיו ואמר: **'הרי עלי לגלח נזיר זה'!!!** ו... ואנא... תברך אותי (המשמעות של "עלי לגלח" הכוונה היא: אני מקבל ע"ע לממן את כל תגלחת הטהרה שלו על המשתמע מכך... שזה אומר: עולה חטאת ושלמים עם סל המצות...).

עכ"פ... זהו!!! אנחנו כבר בשבוע האחרון לנזירות... וכעת הגיע הזמן להתחיל כבר להתארגן לעלות לירושלים... להקריב קרבנות הנזירות... נו... בא נצא כבר... הרי בעוד כמה ימים מגיע יום שלושים... והרי הדרך גם אורכת כמה ימים. אז בא כבר נצא לדרך. שביום שלושים כבר נהיה בירושלים...

אבל הראש ישיבה מסרב!!! בשום אופן לא!!!

אתם לא זדים מהישיבה עד היום האחרון לנזירות!!!

רוצים לדעת למה? ? מחר... מחר בשיעור כללי אני אסביר לכם למה... אבל היו בחורים שהיו קצרי רוח... והם לא חיוכו... הם השתוקקו כבר להגיע למקדש... ויצאו לדרך... אבל אנחנו נשארנו כהוראת הראש ישיבה... ולמחרת בשיעור כללי הראש ישיבה הסביר לנו איזו טעות חמורה הם עשו (עזוב... אני לא אגיד לך מה הראש ישיבה אמר... מה שבטוח... אנחנו היינו מאוד מוטרדים מגורלם... והתברר שהחששות לא היו לחינם... כדלהלן).

ואכן... לאחר שבוע... לאחר שכבר השלמנו לגמרי לגמרי את כל ימי הנזירות... כשכבר התכווננו כל הנזירים לצאת לירושלים להקריב קרבנות...

פתאום הם הופיעו!!! פתאום הם חזרו לישיבה עם פנים מושפלות... והם נכנסו בדחיפות לראש ישיבה... וסיפרו לו ש... **שכצפוי!!!** בדרך הם נטמאו בטומאת מת... ובבת אחת **כל הנזירות שלהם נסתרה!!!** וכידוע: נזיר שנטמא, צריך להתחיל **הההכל מהתחלה...** כן... זה מה שקורה כשלא מצייתים...

על כל פנים... יצא מין אבסורד כזה... שאותם בחורים שהקדימו לצאת לפנינו... בסופו של דבר גם הם יצאו **יחד איתנו** לירושלים... **רק יחי ההבדל הקטן:** אנחנו שכבר נשלמו ימי הנזירות שלנו... אנחנו עלינו בשביל להקריב את הקרבנות טהרה של נזיר... ואילו הם??? שהקדימו את המאוחר??? הם עלו כעת לירושלים בשביל להקריב קרבנות טומאה של נזיר... ו... ואז רק **להתחיל את כל הנזירות מהתחלה** (ואילו אנחנו... גם אם מקסימום אנחנו נטמא בדרך... זה לא נורא... אנחנו נספור שבעה ונזהר ג' וז' כמו כל טמא מת ואח"כ נטהר... אבל העיקר שזה לא סותר את ימי הנזירות שלנו... כי את ימי הנזירות כבר השלמנו... עיין רמב"ם נזירות פ"ו ה"ה).

מתכוננים לעלות לירושלים... המדריך משרטט את תוואי העליה:

נחזור לשבוע האחרון של הנזירות... יום אחד הראש ישיבה הזמין מדריך נסיעה מיוחד מטעם משמר הלווים... שישרטט לנו את מסלול העליה המתאים בשבילנו לירושלים... יש לציין שהוא ישב אצל הראש ישיבה כמה שעות ותכנן את התוואי... והתברר שזה סיפור ממש מסובך... **מה קרה???**

אני רוצה שתביין: מצד אחד בתור נזירים אסור לנו להטמאות למת!!! (שוב: גם אחרי שכבר נשלמו ימי הנזירות וזה כבר לא 'סותר' את הנזירות, אבל להיטמא עכ"פ אסור עד שלא נקריב קרבנות...) לכן אנחנו יכולים ללכת רק בדרכים הבדוקות והסלולות של עולי הרגלים ללא חשש טומאת מת... **טוב... עד כאן אין בעיה...** בשביל זה יש דרכים מסודרות לירושלים שבדוקות מטומאת מת... והכל טוב...

אבל!!! אל תשכח שיש עוד דבר... סוף סוף אנחנו נזירים!!! ואם אתה זוכר... אצל נזיר יש עוד דבר שאסור לו... נחש מה??? ?

יין... ענבים... כרם!!! אסור לנו להתקרב לכרמים מדין הרחקה... אל תשכח שכל המושג של גדר והרחקה ו'לפני עיוור' בחז"ל... הכל נלמד מנזיר: "סחור סחור אמרי לנזירא לכרמא לא תקרב"!!! עכ"פ בשבילנו לעלות כעת לירושלים... אנחנו צריכים למצא דרך שהיא **גם נקיה** מטומאת מת... **וגם נקיה** מכרמים... **וזה???** זה דבר מאוד מאוד נדיר... בפרט בעשר שנים האחרונות!!!
אתה יודע למה???

כי שביל טהור ו--כרם הם **צמד חמד!!! זה תמיד הולך ביחד!!!** בדרך כלל איפה שכבר יש כרם... אתה תראה שעובר בתוכו שביל טהור לכיוון ירושלים... ואיפה שיש כבר שביל טהור... אוטומטית בונים לצידו כרם...

תנחש למה?? נראה אותך מנחש מה הקשר בין כרם לשביל טהור???

אז אני לא אלאה אותך... רק בקצרה... לפני עשר שנים... כשחנניה בן חזקיה בן עזריה היה בעליה בשביל לדרוש ספר יחזקאל שלא יגזזו אותו (וב"ה לא גזזו אותו... ובזכות זה יש לנו כעת יותר מעשר הפטרות רק מספר יחזקאל) ובאו לבקר אותו בית שמאי ובית הלל... ובאותו מעמד התרבו בית שמאי על ב"ה והם גזרו י"ח גזירות... ואחת מהגזירות החריפות ביותר שהיה על זה מאבק איתנים (שעד עצם היום הזה ט' באדר הוא יום תענית צדיקים על ענוותנותו של הלל שהיה יושב וכפוף לפני שמאי ונכנע לגזירה הכ"כ מחמירה ששמאי תיקן) **על הענבים!!!** שהענבים יוכשרו לקבל טומאה **כבר מיד** כשקוטפים אותם גם ללא הכשר במשקין... **וממילא!!!** נוצב מצב שאתה לא יכול לנטוע כרם אלא רק בשדה **שאתה יודע בוודאות שהיא בחזקת טהרה!!!** אחרת... בשניה שאתה רק תבצור את הענבים באותו שניה הם נטמאים (לעומת זאת בכל שאר הפירות אין בעיה... אתה יכול לגדל פירות בשדה טמאה... כי גם אחרי שקטפת אותם, הם עדיין לא מקבלים טומאה עד שיוכשרו ב'ז' משקין, אבל בענבים שגזרו שמיד כשאתה קוטף הם מוכשרים... א"כ אם הכרם תהיה בשדה טמאה, אוטומטית הענבים נטמאו, והתרומה שלהם טמאה עוד לפני שהפרישו אותה, וא"א להביא מהם ביכורים ולא מעשר שני וכו' וכו'...).

וממילא בעשר שנים האחרונות, כתוצאה מהגזירה החדשה נוצב מצב חדש שכרם נוטעים רק בשדה שהוא בחזקת טהרה!!! **וממילא: אוטומטית נהיה מצב...** שהשבילים הטהורים לכיוון ירושלים הם איכשהו תמיד "הולכים"

לצידי כרמים או בתוך כרמים... גם כשהממונים במקדש מחפשים לסלול עוד איזה שביל טהור לטובת העולי הרגלים... והם צריכים לחפש את התוואי הכי נקי וטהור... כיום מאוד ברור שהכי קל והכי פשוט להם זה לחפש את הקו והתוואי שיש בו הכי הרבה כרמים... כי כרם זו הוכחה וסימן מובהק לאזור טהור (אגב: לא לגמרי בהכרח... יש אופנים שאפשר לנטוע כרם בבית הפרס ואכמ"ל...).

בקיצור: תכל'ס, אנחנו בתור נזירים מוגבלים בדרכים יותר מכל אחד אחר!!! כי אנחנו צריכים **מצד אחד** שביל טהור... **ומאידך** שביל נקי מכרמים... וחויץ מזה... אל תשכח שזו באמת העונה הכי בוערת... הכרמים עכשיו מלאים ועסיסיים... וכפי שסיפרתי לך... אנחנו 'מבינים' בזה... יש לנו משהו עם זה... אנחנו באמת צריכים להתרחק מכרמים... מי כמונו יודעים כמה שזה 'מושך'...

ובשביל זה הראש ישיבה הסתגר עם אותו לוי במשך כמה שעות וניסו איכשהו לתכנן את מסלול ההליכה... בקיצור: אל תשאל... בסופו של דבר נסללה לנו דרך מאוד מעניינת ומאתגרת... עשינו דרכים עוקפות... כמה וכמה פעמים הוצרכנו לעשות טיפוס חבלים... לרדת לואדי ולחזור לעלות לצוקים... בקיצור: מסלולי הליכה מרתקים!!! כדי לעקוף כרמים (צוקים בדרך כלל זה הוכחה למקומות בדוקים מטומאה... כי סלע וצוק זה הוכחה לקרקע שלא נחפרה... מה שנקרא 'בתולת הקרקע').

ואל תשאל: בשלב מסוים... לאורך... פתאום הגענו למבוי סתום!!! שת
אופציות עמדו לפנינו: או לעבור בשביל טהור אבל זה עובר דרך כרם!!! או לרדת לשביל שהוא בית הפרס... **נו... מה עושים???** מצד אחד יין... מצד שני טומאת מת... ושניהם אסורים לנו!!!

הראש ישיבה לא ידע מה לענות... **ואמר: אין חכמה ואין עצה ואין תבונה...**
עוצרים כאן ונשארים!!! הסיטואציה הזו הזכירה לנו את דוד המלך בשעתו שבאמצע המלחמה בפלשתים... לפתע הוא נקלע לשדה שעורים והוא הסתפק שם באיזה ספק הלכתי... והוא נעצר!!! **אם יש פסיעה אחת קדימה בחיים שאתה לא יודע איך התורה רוצה שתפסע אותה... אז אין לך רשות להמשיך!!!** ועל זה נאמר "ויתאוה דוד ויאמר מי ישקני מים מבור בית לחם",

מי יפשוט לי את הספק... וזה בדיוק המצב שלנו כעת... אנחנו עומדים פה על אם הדרך... כרם מימין ובית הפרס משמאל ואנחנו לא יודעים איך להמשיך... אין ברירה... נעצרים... אין חכמה ואין עצה ואין תבונה לנגד ה'... נעצרנו... התיישבנו על התרמילים והתחלנו לעסוק בתורה מתוך שמחה תחת השמש הקופחת... **ואז לפתע!!!** בהשגחה פרטית עברו שם כמה צעירים גברתנים... הראש ישיבה ניגש אליהם והסביר להם שאנחנו נזירים וביקש מהם שירכיבו אותנו על הכתפיים וככה יעבירו אותנו את בית הפרס... כדי שלא ניגע בעפר בית הפרס (בית הפרס לשם שינוי מטמא רק במגע ולא באוהל... לכן אם מישוהו מרכיב אותך על הכתפיים, המעבר אפשרי...) הם עשו את זה בשמחה... אבל רק בתנאי שאנחנו ניתן להם ברכה טובה... זה לא היה פשוט... במשך חצי קילומטר נמשך אותו בית הפרס... והם סחבו אותנו... אחד אחרי השני... עד שיצאנו מהמבוי הסתום... כשלפנינו שוב שביל טהור ללא כרם...

הגענו לירושלים... וההפתעה הגדולה שחיכתה לנו שם...

ואכן, לאחר מסע ארוך ומפרך במיוחד עם הרבה הרבה שטייגן והרבה ריתחא דאורייתא תוך כדי הדרך... ב"ה בשעה טובה ומוצלחת... סו"ס אנחנו כבר רואים את ירושלים עיר הקודש באופק... אה... יפה נוף משוש כל הארץ... השעה כעת 2.00 בצהריים... **והנה עומדות רגלנו כעת בשערי ירושלים...**

לא יאומן... לצידנו עומדים קבוצת יהודים מרוגשת לא פחות מאיתנו ו... ו... ותנחש מה הם מחזיקים בידם?? ביכורי יין!!!

תראה מה שזה... גם אנחנו מגיעים לירושלים וגם הם... וגם שנינו מביאים...

רק מה ההבדל?? הם מביאים יין בתור ביכורים!!! ואנחנו מביאים את עצמנו בתור נזירים מאותו יין!!! מי יודע איזה קרבן יותר נחשב אצל הקב"ה... אי אפשר לדעת... רק הקב"ה בוחן לבות וכליות... ורק הוא יודע כמה דם נשפך על ההתגברות שלי ב'הרואה סוטה בקלקולה יזיר וכו'... ובאותה מידה רק

הקב"ה יודע כמה לב נשפך כמים מאותו חקלאי ממתי שהוא קשר את הענב המבכר הזו בכזו אהבה ובכזה דחילו לשם ביקורים ועד שהוא הגיע לכאן...

הגענו לירושלים עיר הקודש... **וכאן זה הכי רגיש!!!** בימים אלו כל ירושלים מוצפת בענבים וביין... מה יש??? כעת זה שיא העונה... יש המון כרם רבעי... ושוקי ירושלים מוצפים בענבים... וזה כ"כ מושך וכ"כ מרנין... **בפרט שזה גם מצוה...** וכעת נדרש מאיתנו לזכור שעד מחר עדיין יש עלינו דין נזיר!!! כל זמן שלא הבאנו את הקרבנות אסור לנו לשתות יין ולהיטמאות למתים...

רק הגענו לירושלים... **ואל תשאל איזה הפתעה מדהימה מחכה לנו פה!!!**

הראש ישיבה עשה לנו הפתעה ולכל בחור שקיבל על עצמו נזירות הראש ישיבה הזמין את כל המשפחה שלו שיבואו להשתתף בזבח שלמים בירושלים. כל אחד מאיתנו מגיע לירושלים לתומו ומגלה להפתעתו שכל המשפחה מחכים לו בירושלים מרוגשים ומאושרים... איזה יום טוב עשית לנו...

בהתחלה הייתי די מופתע מהרעיון... זה היה נשמע לי לא כ"כ קשור... כי כל הדרך לירושלים כשדמיינתי איך זה יראה... הייתי בטוח שכל הבחורים נקריב ביחד ונאכל את השלמים ביחד... ופתאום הראש ישיבה מגיע ומפריד את הבחורים שכל אחד יאכל עם בני משפחתו... בהתחלה זה קצת בלבב אותי... זה היה נראה לי מוזר... עד שפתאום קלטתי... שזה מוכרח להיות ככה!!! זה לא יכול להיות אחרת... **כי תחשוב:** כל אחד מאיתנו, הבחורים - צריך להקריב שלושה קרבנות, כבש עולה, כבשה חטאת, ואיל שלמים, ועוד עשרים חלות מצות, אז בשלמא עולה, נו... כולה לגבוה... וחטאת גם... הבשר שלה נאכל לכהני המשמר ליום ולילה... וזה לא נוגע אלי... **אבל האיל שלמים והעשרים חלות???** זה הרי קרבן פרטי שלי!!! וצריך לאכול אותו לשני ימים ולילה אחד!!! (אי אפשר להקפיא לשבוע הבא) וכל אחד ואחד מאיתנו הבחורים... צריך להקריב את זה... לכל אחד יש את השלמים שלו ואת העשרים חלות שלו... **נו... מי יאכל איתנו את זה???** בשביל זה חייבים תגבורת!!! אי אפשר

שחמישים בחורים יתיישבו מול **חמישים** קרבנות בהמה ויצליחו לאכול את כולם בשני ימים ולילה אחד... לכן הראש ישיבה דאג שלכל אחד מאיתנו תבוא כל המשפחה המורחבת לנופש רוחני אמיתי בירושלים... של שמחת אכילת בשר שלמים...

זו הייתה היערכות אדירה... הראש ישיבה פיזר אותנו בחמישים אכסניות שונות!!! חמישים אירועים!!! וניצח על כל המלאכה...

יום ההקרבה והגילוח של הנזירים

ואכן מיד למחרת בבוקר... כולנו הגענו לבית המקדש מרוגשים מאוד לאחר טבילת מקווה... ומיד לאחר תמיד של שחר התקבלנו ע"י הלויים... כל אחד מאיתנו קיבל לוי אישי וצמוד שילוה אותנו לאורך כל הקרבנות... כן... קרבן של נזיר זה תהליך שלם...

והנה... לי הייתה סייעתא דשמיא מיוחדת והלוי שלי היה בדיוק אחד שמתגורר בעיר שלנו (אבא שלי שמח מאוד וכבר הזמין אותנו לאכילת שלמים אצלנו) הרגשתי איתו היימיש... והוא הסביר לי לאט לאט כל שלב מה צריך לעשות... דבר ראשון הוא רץ מהר וקנה בשבילי כבש **לעולה!!!** כבשה **לחטאת!!!** ועוד כבש גדול בן שנתים - הנקרא איל וזה **לשלמים...** הוא הסביר לי שדבר ראשון מקריבים את החטאת ואח"כ את העולה...

וכעת יש לפני **שלוש סמיכות** על כל אחת מהקרבנות!!! והיות והיה עומס בעזרת ישראל... אז הוא נתן לי אישור מיוחד להיכנס עם הכבשה חטאת לתוך עזרת כהנים... כמעט התעלפתי... בחיים שלי לא דרכתי בעזרת כהנים... אבל בשביל זה יש לוי שצמוד אלי ויש לי היתר מיוחד להיכנס לעזרת כהנים לצורך סמיכה (כלים פ"א מ"ח) נעמדתי עם החטאת וסמכתי עליה בכל כוחי ו... ו... וכעת צריך להתוודות... ברגע הראשון נבוכתי... מה להתוודות??? איזה עבירה עשיתי? בסה"כ הייתי נזיר??? אבל לפתע קבלתי שוק חשמלי והתחלתי לבכות כמו ילד קטן... פתאום קלטתי כמה **חטאתי על נפשי...** אנא ה' כמה טוב להיות בצלך... כמה מתיקות יש בעבודת ה'... איזה נעימות היה בזמן קיץ

האחרון לשבת על התורה ועל העבודה ולא לראות בשדות זרים... חטאתי לנפשי... שנה שעברה התעללתי בנפש שלי... במקום לשבת ולהתענג על עבודת ה' (כמו בשנה שעברה) הרי הוצאתי את כל הנשמה על תענוגות של רגע ועל חטאים (זה אמנם וידוי משלי... וידוי שאני המצאתי... כן... לכל אחד יש הוידוי שלו... יש כאלו שצריכים להתוודות על עצם זה שהם נאלצו להציב לעצמם גבולות סגפניות ולא יכלו לעבוד את ה' מתוך שמחה...) במשך עשרים דקות ביקשתי סליחה מה' שהייתי בטוח שלשבת וללמוד תורה זה עומס דת... וקבלתי ע"ע להבא להמשיך לשבת בבית ה' כל ימי חיי... גם בלי לידור בנזירות... סיימתי להתוודות על החטאת...

הלוי המתין לי (לבנתיים... עד שגמרתי הוא עמד והשגיח על אנשים שעמדו מידי קרוב לקצה של עזרת כהנים ושחטו את הקרבנות... והוא הזהיר אותם שח"ו הבהמה לא תוציא יד או רגל החוצה בין שחיטה לקבלה... שאם זה חלילה קורה זה ממש מסובך... כי הדם שנמצא באותו יד שיצא נטמא והוא מתערב בשאר הדם שיוצא דרך הצוואר) לאחר שסיימתי את הסמיכה... הלוי לקח ממני את הכבשה של החטאת.

לקח אותה לצפון המזבח ועקד אותה, ורץ מהר לקרא לכהן שיבא עם מזרק, לבנתיים הלוי הגיש לאבא שלי סכין, ונתן לו רשות להיכנס פנימה לצפון המזבח, אני נשארתי מאחור, אין לי רשות להתקרב לשם!!! כי לישראל מותר להיכנס לשם רק לצורך (אבא שכעת שוחט מותר לו, ולי כשהייתי צריך לסמוך גם אבל כעת שאני לא עושה כלום, לא נותר לי אלא לעמוד ולצפות מרחוק).

אחד הדברים המצחיקים שהיו שם... שכשהלוי ניגש לכהן לבקש ממנו שיקבל את דם החטאת שלי... הכהן קצת נרתע... כי הכהן מצידו... כשהוא רואה יהודי מקריב חטאת הוא היה בטוח שכנראה נכשלתי בחילול שבת או בעריות... אז מדין "והייתם נקיים" הלוי הבהיר לכהן... תהיה רגוע... זה נזיר!!!

עכ"פ הקריבו את החטאת, מיד לאחמ"כ שוב הגיש לי הלוי את הכבש עולה... הפעם כבר התפנה קצת מקום בעזרת ישראל וסמכתי שם... ומיד לאחמ"כ שוב אבא נכנס ושחט, הכהן קיבל וזרק ואכמ"ל...

ואז הלוי הגיש לי את האיל שלמים... ואז הוא אמר לי: חכה!!!

הלוי רץ מהר ללשכת בית המוקד לבדוק שכבר התחילו לאפות את העשרים חלות שלי... הלוי התעכב שם לוודא שכבר קרמו פניהם בתנור... ורק אז הוא חזר ונתן אוקי!!! זה בסדר... כעת אפשר לגשת לשחיטה...

שוב נתנו לי לסמוך!!! כאן כבר הסמיכה היא עם דברי שבח והודאה... הודיתי לה' על הזמן קיץ הנפלא שהיה לנו בישיבה... ושוב הלוי הזעיק את הכהן... אבל הפעם השחיטה לא הייתה בצפון אלא בכל מקום בעזרה כי זה שלמים... אבא שחט הכהן זרק וכו' וכו' (לא ניכנס לתנופה... אין כ"כ מקום ביריעה).

זהו!!! כעת הקרבת הקרבנות הסתיימה, אבל כעת!!! הסיפור העיקרי עדיין לפנינו... כעת הלוי לקח את בשר האיל וירד יחד איתי לעזרת נשים והורה לי לפנות ללשכה הימנית... לא!!! **לא השמאלית...** חס ושלום!!!

תבין: שמאלה זה לשכת המצורעים... שם גם מגלחים... אבל את המצורעים... אבל אני ב"ה נזיר... ואמנם גם אותי צריך לגלח אבל לא מדין מצורע אלא מדין נזיר... נכנסתי יחד איתו ללשכה... והנה אני רואה את כל החברים שלי... כל אחד יושב ולוי מספר אותו כדין התורה... **אבל לא!!! שלא תבין לא נכון...** פה זה לא מספרה!!! זה נזר אלוקים... **אין שיערה אחת שנופלת על הריצפה... חס ושלום!!!** כל שיערה שמספרים אותה זה קודש קדשים!!! ולא סתם... ליד כל אחד מהמסתפרים יש סיר גדול של מים רותחים שבתוכו מתבשל האיל שלמים האישי שלו... והלוי שמספר לוקח כל שיער שהוא מוריד ובחרדת קודש הוא משליך אותה לאש שעליה מתבשל הסיר...

כלומר: השיער הקדוש של הנזיר הוא החומר בעירה שמבשל את האיל שלמים... לא אשתף אתכם בהשגות ובחידושים שהתחדשו לי באותו מעמד... לכם - דור אחרון יש את האפשרות רק ללמוד את התיאור הטכני וה'גופי' תורה שבזה... אבל איזה השגות זוכה הנזיר לאחר הקרבת ג' קרבנות וגילוח ואכילת איל שהתבשל ע"ג השיער הקדוש?? **לזה אין לנו גישה!!!**

עכ"פ לאחמ"כ הלוי הוציא את הזרוע - שהיא אחד משישים ונתן לכהן (ומוכא) נולד המושג ההלכתי ששמו **ביטול בששים**... שהרי הזרוע היא תרומה לכהן ולמרות שהיא התבשלה עם הבשר שנאכל לישראל... הבשר כולו לא נאסר לזרים מחמת הזרוע... למה??? כי הזרוע

התבטלה... וקים להו לחכמים שזרוע היא אחד מששים בבהמה, ומכאן לביטול בששים) ואילו את האיל הוא הגיש כשהוא כבר מבושל לאכילת השלמים... כמו כן הלוי רץ ללשכה והגיש לי 18 חלות מצות (כי שנים נלקחו תרומה לכהן) לקחתי את האיל ואת הלחם והגענו לאכסניה... שם חיכו לנו כל המשפחה ומיד נגשנו לזבח משפחה... **אשרי עין ראתה כל אלה... יהי רצון שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו...**

האם בבית המקדש יש תחנת דלק? ומי מתחזק אותה?

מתוך שמחה של מצוה... אבל קצת מהולה בצער סגרנו את הגמ'. ניגשנו לארון הקודש ונשקנו אותו. ויצאנו!!! ברוך ה'... יהי רצון שנצא מבית המדרש רק בנסיבות כאלה... בנסיבות של מצוה... ובכן: זכיתי ואני נין ונכד ליהודי צדיק ששמו סנאה בן בנימין... **השם הזה אומר לך משהו??**

לא!!! אתה צודק... אותו סנאה בן בנימין בשעתו לא היה נחשב מי יודע מה... הוא בסה"כ היה יהודי בראשית תחילת בית שני... ואז היה מצוקה ומחסור של תקציב לתחזוקה היומיומית של בית המקדש!!! דווקא לבנין בית המקדש עצמו כבר לא היו חסרים תורמים... כבר הגיע השלב שנהיה כבוד לתרום לבית המקדש (גם זה לא היה מובן מאליה... בהתחלה גם את זה היה חסר...) אבל כיום כבר כל אחד היה רוצה לתרום שער שיקרא על שמו... או קרבנות לרוב שלזה כל אחד תאוות נפש... אבל התחזוקה השוטפת??? העצים למערכה שזה הוצאות הגדולות ביותר והיומיומיות ש... שהם אפילו לא קרבו אלא רק מכשירי קרבן...? כאן היה צריך תורמים מיוחדים... אנשים מרוממים שיודעים להעריך מה זה יום בבית המקדש... שיודעים להעריך מה זה יום של "אש תמיד תוקד על המזבח..."

בקיצור: מה שנקרא 'שער הדלק'!!!

תתפלא לשמוע: אבל אחד מהשערים של העזרה נקרא בשם **שער הדלק**!!! מה יש??? זה תחנת הדלק של בית המקדש!!! זה השער שדרכו מכניסים את העצים למערכה... ועמדו שם הלוויים השוערים של שער הדלק וחפשו מי לה' אלי... מי מוכן לעשות מה שצריך ולא רק מה שרוצה... כי תכל'ס: מה שצריך ומה שחסר זה דלק!!! אז זהו... שקמו כמה אנשים מרוממים והם החליטו שהם מוסרים נפש על העניין הזה ולוקחים על עצמם אחריות להביא עצים למערכה... כל אחד בתקופה אחרת... וסבא שלנו... סנאה בן בנימין הוא התנדב לא פחות ולא יותר ב' באב!!! ובשעתו זה היה הקרבה גדולה מצידו... כל השנה הוא עבד על זה...

אבל!!! ימים יגידו... והיום המניה הזו של קרבן העצים קפצה לשמים... והיום כולם משתוקקים ומייחלים וכוספים לזכות להתנדב עצים למערכה... מי לא רוצה לזכות בזה... **אבל לא!!! יש זכויות ראשונים!!!** מי שהתנדב ראשון... מי שהשקיע במניה הזו כשהיא הייתה במחיר אפסי... הוא נשאר בעל המניה... ואת המניה הזו הוא הוריש לצאצאיו לדורי דורות... ועד היום יש זכות לנו- צאצאי סנאה בן בנימין, שאנחנו תורמים עצים למערכה (כמובן שיש עוד כמה משפחות חוץ מאיתנו... עיין תענית פרק רביעי, המשנה שם מונה את כולם... רק לשבר את האוזן: זה כמו בהדלקה במירון שלפני כך וכך שנים היו כמה מאות יהודים שם בהדלקה ואז מכרו את ההדלקה וקנה אותה הסבא קדישא מרוז'ן לו ולזרעו עד סוף כל הדורות... אנחנו לא יודעים בכמה כסף הוא קנה את זה... אבל מה שברור הוא שאם היום היו מוכרים את זכות ההדלקה... זה היה מסתכם בכמה עשרות מיליונים... ומסתמא אז המחיר היה הרבה הרבה פחות...) עכ"פ זו זכות שכולם מקנאים בנו... וגם אנחנו בעצמנו יודעים להעריך את זה ולוקחים את ברצינות ובהתאם...

ולכן: כל שנה בתקופה הזו... סוף תמוז ותחילת אב כולם יוצאים לכריתת עצים למערכה... כל המשפחות שירשו מאבותיהם את הזכות הזו... כי זו העונה המומלצת ביותר לכריתת עצים... שיא הקיץ... כשהעצים יבשים ונמצאים במצב הכי מובחר... **ויש לנו גם תאריך ברור לסיום:** עד ט"ו באב כולם צריכים לסיים את מלאכת הכריתה כי אז תש כוחה של חמה (אבל אנחנו צריך לסיים לפני כולם כי היום טוב שלנו... היום הרשמי שלנו זה י' באב... זה היום שאלטער זיידע שלנו היה מביא באופן רשמי את העצים למערכה...) אבל יש עוד סיבה... כי בט"ו באב זה התאריך הרשמי ע"פ חז"ל להתחיל שוב בחיזוק בעסק התורה **בלילה** (למה דווקא אז... זה עוד סיפור... על כך בהרחבה בפרקים הבאים בחוברת) ולכן את כל המצוות שא"א לעשותן ע"י אחרים אנחנו ממהירים לסיים אותם עוד לפני ט"ו באב...

ואכן יצאנו... אמנם זו עבודה קשה ומפרכת... לחטוב עצים זה לא קל... אבל מי בכלל מרגיש את הקושי... אנשים מגיעים לאזור הכריתה ומביטים בנו בקנאה... במה זכיתם???

יהודים מגיעים מכל האזור לראות אותנו במלאכת הקודש... והם מנסים בכל דרך להושיט יד אולי במשהו... כדי... כדי שיחשב להם שהם גם נטפלים לעבויידה הנשגבה... אז בהתחלה אנחנו מתאספים כולנו... ואז ראש המשפחה מסווג אותנו לקבוצות... וכל קבוצה יוצאת למשימה המיוחדת שלה... **אז ככה:** הקבוצה הגדולה והעיקרית יוצאת לאזור הגליל העליון... זה האזור שבו גדלים ארזי לבנון משובחים שנקראים עצי שמן או עצי אגוז... שהם עצים גבוהים מאוד שהכי מתאימים למערכה גדולה...

אבל יש קבוצה יותר קטנה שממונים לכרות עצים למערכה שניה של קטורת... והעצים של המערכה של קטורת לשם שינוי צריכים להגיע דווקא מעצי תאנה!!! (ולמה??? כי חטא אדם הראשון נתקן בעלה תאנה, עיין רש"י זבחים נח. ד"ה עצי תאנה) עכשיו: יש פה בעיה!!! מצד אחד צריך לחזר דווקא אחרי עץ תאנה... אבל מצד שני הרי אסור להשחית עץ מאכל... לכן צריך לחפש סוג מסוים של עץ תאנה שלא מגדל פירות... קוראים לזה **עץ שקמה!!!** והעצים האלו גדלים בעיקר באזור השפלה...

אגב: במאמר המוסגר... סתם לשבר את האוזן: אם אתה רוצה לשכור צימר דווקא בגליל העליון... ואתה רוצה לוודא שהאוויר שם הוא כבר באמת אויר של גליל העליון ולא גליל תחתון... אז במשנה בשביעית יש קוד איך מבררים כזה דבר... פשוט תתקשר לבעל הצימר ותשאל אותו בהתעניינות האם מגדלים אצלכם ביישוב עצי שקמה??? אם הוא יענה לך: כן... בטח... יש כאן הרבה שקמים... אז תגיד לו: תודה... מצטער... אבל זה לא מספיק גליל עליון בשבילי... כי המשנה בשביעית אומרת: שהיות ועצי שקמה גדלים בעיקר בשפלה... אז מצומת חנניה ואילך... איפה שעדיין אפשר לגדל שקמה זה הוכחה שזה עדיין **לא נחשב** גליל עליון ואיפה שלא גדלים עצי שקמה זה סימן שזה כבר כן גליל עליון (אבל בינינו... מי קבע שגליל תחתון זה חסרון... סוף סוף נחלת אשר שהיא גליל תחתון מבורכת ומשופעת מאוד בברכות יעקב ומשה... לא פחות מנחלת נפתלי שזה גליל העליון...) עכ"פ יצאנו קבוצה לאזור לכיש וגדרה שזה אזור השפלה ושם רכשנו כמה מאות דונמים של עצמי שקמה משובחים... והתחלנו במלאכת הניסור...

פחד פחדים!!! איזה זכות יש לנו... אנחנו כעת מנסרים עצים... שאת העצים האלו יקחו ויעשו מזה מערכה מיוחדת במזבח שיהיה ממוקם מול!!! מול ההיכל... ואז מידי בוקר יבא הכהן שזכה במחתה, ויחתה גחלים מהמערכה הזו... ויעלה אותם למזבח הפנימי... ויקטיר מזה קטורת... ו... ואני!!! אני הישראל... ש... שאין לי אפילו רשות להתקרב לבין האולם ולמזבח... אני כעת זוכה לכרות את אותם עצים... שיגיעו שם בפנים בפנים... להקטרת הקטורת... איזה יראת הרוממות...

ואכן עבדנו כל הבוקר... כרתנו ב"ה כמות גדולה של עצים... והנה ברוך ה' העבודה מתקדמת... אגב: תוך כדי העבודה נפגשנו עם עוד שתי משפחות אחרות שגם הם זכו בזה... בני פרעוש בן יהודה שהקרבן עצים שלהם הוא קצת יותר מוקדם משלנו... בה' באב... וגם בני יונדב בן רכב שהקרבן עצים שלהם הוא בז' באב... ברכנו אותם בחום שיזכו "להאיר את המזבח" כתיקונו (כמו שכתוב: "יאר ה' פניו אליך" דורשים חז"ל: שיהיו לך בנים שמאירים את ביהמ"ק ובימינו אפשר אולי לתרגם את זה לבנים שיאירו את ביהמ"ד בשעות הקטנות של הלילה) ותכל'ס, כעת כולנו מתכוונים לעלות לירושלים... אנחנו מתכוונים ליום טוב שלנו...

כעת צריך להעלות את העצים הכרותים לירושלים... זו משימה בפני עצמה... העלינו את כל העצים... ובתשעת הימים (מה שאצלנו זה שיא האבלות על חורבן בית המקדש הרי כשביהמ"ק היה קיים-) יש לנו שלושה ימי חג של קרבן עצים... בה' באב זה כאמור המשפחה של בני פרעוש, בז' באב בני יונדב בן רכב, ואנחנו בני סנאה, בי' באב... ביום הזה אנחנו מקריבים קרבנות שלמים ושמחים לפני ה' על הזכות שלנו... אבל לא רק אנחנו שמחים... אלא כל המערכת של בית המקדש מצטרפת לשמחה שלנו!!! **ביום הזה אין תפילת נעילה במקדש!!!** תחשוב מה שזה: בבית המקדש כל יום יש אנשי מעמד שצמים ומתפללים על קרבן אחיהם שיתקבל ברצון... מי שנכנס לבית הכנסת שבמקדש זה יום כיפור לכל דבר!!! עומדים שם שליחי ציבור אנשים גדולים מאוד שהם השלוחים של כל ישראל להתפלל על הקרבנות שיתקבלו ברצון... ושופכים שם דמעות כמים על צרות הכלל והפרט... וברגע שמגיע תפילת נעילה יש שם חרדת אלוקים

בשובי לירושלים

בדיוק כמו יום כיפור (כן... יש בחינת יום כיפור בזמן... ויש בחינת יום כיפור במקום... בייחס לזמן יש יום אחד בלבד בשנה שהוא יום כיפור בכל מקום בעולם... ואילו מצד המקום זה הפוך... יש מקום אחד בלבד שיש בו יום כיפור כל יום מחדש) וממילא אתה מבין לבד שאם יש מישהו שיש לו צרה ל"ע במשפחה... יש לו קרוב משפחה שעובר ניתוח ל"ע... הרי היום הולכים לקברי הצדיקים או לכל מיני מקומות קדושים... אבל בזמן שבית המקדש קיים... יש כתובת אחת ויחידה!!! הבית הכנסת שיש בהר הבית ששם יש את היום כיפור היומי!!! יש שם מנין מרוכז מיהודים הכי מרוממים בכלל ישראל... ומתאספים שם כל מי שהוא צריך היום ישועה דחופה וזה אצלו יום כיפור... ואז כשמגיעה שעת אחרי צהרים שעוד מעט שערי העזרה ננעלים... אז כמידי יום מתפללים שם תפילת נעילה... "פתח לנו שער בעת נעילת שער כי פנה יום", כן... זה לא פשוט... שליחי הציבור שנמצאים כאן מגישים לפני הקב"ה את כל התפילות של כלל ישראל ביום זה... וצרכי עמך מרובים...

אבל!!! ביום שיש קרבן עצים אין תפילת נעילה... כן... כמו שיש ימים מיוחדים שלא אומרים בהם תחנון... ככה... יום שבו אנחנו מקריבים קרבן עצים יש לקב"ה כזו "עוז וחדווה במקומו" שלא צריך תפילת נעילה... התפילות עולות לשמים גם בלי תפילת נעילה...

אבל עכ"פ גם אחרי היו"ט הפרטי שלנו ב' באב... עדיין כולנו מחכים לט"ו באב שזה היו"ט הכללי של כל המשפחות של כורתי העצים ביחד... ואז אנחנו עושים יחד סעודה לגמרה של מצוה... זהו... נגמר הביטול תורה... הגיע הזמן לחזור לבית המדרש...

ט"ו באב תחילת הזמן וקביעת שיעור באישון לילה

יום אחרי חג השבועות נתלתה מודעה בבית הכנסת שמהיום ואילך... נכון לשלושה חודשים הקרובים... בית המדרש יסגר מיד לאחר תפילת ערבית, ויהיה סגור במשך שעות לילה... הסדר הקבוע שהיה עד כה מידי לילה משעה שתים לפנות בוקר ועד התפילה מתבטל לתקופה הקרובה...

לא... אל תבהל... זה לא גזירת השמד של מלכות הרשעה... זה לא שנסגר הכולל מחוסר תקציב וכדו'... לא!!! זה שיקול ענייני שמגיע דווקא מצידם של חכמים... שהיות והלילות בתקופה הזו, הם הלילות הכי קצרים בשנה... הלילה מתחיל בשעה תשע ונגמר בשעה ארבע... וצריך הרי לישון!!! ובאופן נורמלי מתי צריך לישון??? בלילה!!!

לכן לטובת העניין... בתקופה הזו... שהלילות כ"כ כ"כ קצרים... אין בלילה מספיק שיעור כדי חלוקה... שיהיה זמן גם לישון וגם עוד להספיק לקום בחצות וללמוד... ולכן לטובת העניין מחג השבועות ועד ט"ו באב בית המדרש נסגר בלילה... מה שנקרא מ"שכבי" ועד "קומי" ("שכבי עד הבוקר" נאמר במגילת רות בחג השבועות... ו"קומי רוני בלילה" נאמר במגילת איכה בתשעה באב אז יש מושג ע"פ קבלה שלא אומרים תיקון חצות משכבי עד קומי).

חבל... כואב לי הלב... אני כל כך אוהב את השעות היפות של חצות הלילה ואילך... זה השעות שהקב"ה נכנס בגן עדן ומשתעשע עם הצדיקים בעסק התורה ויש עניין גדול לקום בשעה הזו ולעסוק בתורה (אין כמעט דף אחד בזה"ק שלא מוזכר העניין הנשגב הזה... אינספור פעמים זה מוזכר שם...) אבל אין מה לעשות... זו התקופה... וסו"ס עונות השנה זה גם מגיע בגזירת עליון... אז נאלץ ללכת לישון בלילה ולקום לכה"פ לתפילת ותיקין...

אוי... כמה זה מוזר להתעורר בעלות השחר... כ"כ מוזר להתעורר ולראות שהשמש כמעט הקדימה אותך...

בוקר אחד קמתי ממש מאוחר... שהיה כבר טיפ טיפה אור... הסתכלתי בבהלה בציצית... והייתי יכול להכיר בין תכלת שבה ללבן שבה... אוי אוי... זה סימן שכבר באמת הגיע הבוקר ואני עדיין במיטה... איזה פדיחות...

הסתכלתי מהחלון וראיתי כבר הרבה אנשים הולכים ברחוב... והכרתי אותם אפילו ממרחק גדול... תבין: בימים הטובים... בחורף... כשהייתי קם באמצע הלילה ללמוד... והייתי מהלך הלון ושוב בחורשה וגורס... אז כשהיה מגיע עלות השחר ורציתי לדעת האם כבר הגיע זמן ציצית ותפילין... הייתי מסתכל על אנשים שהולכים ברחוב... ואז ברגע "שיראה חבריו הרגיל עמו קצת בריחוק ארבע אמות וכירנו..." הנה... זה השיעור שמכריז שהגיע זמן ק"ש וציצית ותפילין... **ככה זה היה בימים הטובים...** אבל היום כאמור... ישנתי כל הלילה... וקמתי כ"כ מאוחר... שאני מסתכל מהחלון ואני מכיר את כולם ממרחק הרבה יותר רחוק מד' אמות... זה רק אומר לך כמה קמתי מאוחר...

ובדיוק הייתי צריך ללכת למקווה... אז רצתי מהר לכיוון היציאה מהעיר... ואל תשאל... איזה ביזיונות... אני רואה שכל העולם כבר שוקק חיים... איזה חוסר נעימות זו לצאת מהבית עם קורי שינה ופרצוף כרית... ואתה רואה כבר את כל הפועלים שכירי היום... שהם צועדים בהמוניהם לכיוון היציאה מהעיר... לשדה... לעבודה... ולא רק זה... אני רואה בשדות משני הכיוונים דוכנים שעומדים שם שליחי בית דין ומכריזים כמו מצי'נג על שדות למכירה... ואנשי נדל"ן עומדים שם ומתדיינים ומעלים מחירים... ותוצ'ח...

אגב: במאמר המוסגר שים לב... יש הבדל גדול בין השדות... כי אם שמת לב

כאן מצד ימין זה שדה אחוזה של הקדש... ולכן עליה אין התמקחיות... כי יש לה מחיר קבוע (מישהו פה כנראה הקדיש שדה ובי"ד נתנו לו לפדות אותה ראשון ואין לו... אז הם מציעים אותה לגאולה כל 274 אמות מרובעות בחמישים שקל כסף לפי גרעון השנים ביובל ואכמ"ל... חכה... בימים הקרובים עוד יבואו הקרובים הרחוקים שלו ויגאלו את זה...) אבל מהצד שני זו כבר שדה רגילה... **רק מה???** זה מקרה מצער... מדובר ביהודי שנפטר כאן בעיר והשאיר יתומים קטנים ועם הרבה חובות... וכעת חכמים הורידו אפוטרופוס לנכסיו ומוכרים את הקרקעות שלו... וזה נעשה בהרבה רגישות וזהירות... ולכן במשך ששים יום מידי בוקר וערב עומדים כאן שליחי בי"ד

ומציעים את השדה למכירה... וגם את השדה הקדש מציעים למכירה במשך ששים יום בוקר וערב. **ולמה דווקא בשעות האלו המוקדמות???**

כי כעת הפועלים יוצאים לעבודה... והם יוצאים מחוץ לעיר... כל אחד למקום שלו... וככה המכירה מתפרסמת... כל כל פועל בעבודה שלו... הבוס שלו ניגש אליו ומתעניין בנדל"ן של העיר... ואם הפועל רואה בדרך לעבודה שדה שעומדת למכירה... אז הוא ידע להגיד למשכיר שלו את הפרטים וככה המכירה מתפרסמת (כן... גם במושגים היו כל מיני שיטות של שיווק... וכשב"ד מתוקף תפקידם היו צריכים לשווק משהו... כמו קרקע של יתומים שצריך לעשות מאמץ עליון להעלות את המחיר שלה שיהיה הכי ריווחי עבור היתומים... או לחילופין כשמדובר בשדה הקדש שצריך למכור אותה במחיר שיד ההקדש תהיה על העליונה... אז ב"ד היו משתמשים עם כל האמצעים המקצועיים הנדרשים לצורך העניין) **כל זה במאמר המוסגר... סליחה על החריגה...**

עכ"פ כל העולם כבר שוקק חיים... שוק הנדל"ן כבר תוסס... הפועלים כבר עושים את דרכם לעבודה... ורק אני שאמור לשבת וללמוד תורה... אני רק עכשיו התעוררתי... **נו... מתי כבר יתחיל הלילה שוב להתארך...** שנחזור כבר ללילות המתוקים שהייתי זוכה לעורר את השחר ולהתאחד בחדוותא דשמעתא עם הקב"ה שנכנס באותה שעה לגן עדן???

טוב... הזדרזתי מאוד... סוף סוף הגעתי למעין שנמצא מחוץ לעיר... וירדתי מהר לטבול... וכשכבר הייתי בתוך המים פתאום הסתכלתי על האופק... ואז קלטתי שכנראה טעיתי באומדן של הזמן... בהתחלה הייתי בטוח שיש לי זמן עד הנץ החמה... וכעת איך שזה נראה... עוד רגעים ספורים ממש מגיע הנץ החמה... ויש הרי עניין גדול לקרא ק"ש לפני הנץ החמה...

נו... מה עושים??? האם יש סיכוי להספיק לעלות מהר מהר ולהתלבש עוד לפני הנץ החמה או שאני כבר לא אספיק... ואז נזכרתי במשנה שכולנו מכירים בברכות: ירד לטבול, אם יכול לעלות ולהתכסות ולקרות עד שלא תנץ החמה יעלה ויתכסה ויקרא... ואם לאו יתכסה במים ויקרא... "לא לקחתי סיכונים... תפסתי את המגבת... התכסיתי בתוך המים... הנחתי יד ימין על העיניים..."

וקראתי שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד...

פתחתי שוב את העיניים... והנה... משהו מסנוור... תנחש מי???

השמש!!!

איזה נס... איזה נס שלא חיכיתי לעלות מהמקווה... הייתי מפסיד את הנץ החמה... יופי... "וגומרה עם הנץ החמה..." (גומרה - דהיינו את ק"ש עם הנץ החמה...) אמנם דעת רבי יהושע שאפשר לקרא ק"ש עד שלוש שעות והלכה כמותו... אבל מי מחכה לשעה הזו... רק פעם אחת בחיים שלי קרה שקראתי ק"ש לקראת סוף שלוש שעות... וגם אז זה קרה כי הייתה פה מצוה מאוד מאוד גדולה... היה פה יהודי ערירי שנפטר והיה צריך לטפל בקבורתו... ואף אחד לא רצה!!! אתה יודע מה זה להיטמאות למת? אתה יודע איזה כאב ראש אדיר זה?? רק לשבר את האוזן: האם פעם ערכת שבע ברכות למישהו?? נכון זה מצוה?? זה כרוך בהוצאות... ובטורח גדול... זה להביא שולחנות וכסאות... ולקנות חד פעמי... ולבשל... נכון... אבל בסופו של ערב... אתה מקפל את האירוע וסיימת את זה... אבל כשצריך להיטמאות למת?? זו הקרבה פי עשר יותר גדולה!!! בלי הגזמה!!! כי כשנגמרה הלוויה... אז אתה רק מתחיל... אתה טמא מת!!! וטומאת מת זה טומאה מאוד חמורה!!! זה שבעה ימים של טומאה... ואם אתה נוגע באיזה סכין מטבח... אז הוא עצמו נהיה אב הטומאה... ואז יש דין של הזאה שלישי ושביעי... ומה אתה חושב... במשך השבוע הזה אתה כמו מנודה... אתה לא יכול להיכנס לבית המדרש של החברים... אתה צריך להתפלל בבית הכנסת של הבעלי בתים... אלה שכל השנה טמאי מתים... בקיצור: זו הקרבה אדירה... מה שנקרא חסד של אמת... אז בשביל זה לכל מת יש שבעה קרובים... שבשביל זה הם קרובים שלו... שהם מחויבים להיטמא לו... וזו המצוה שלהם!!! הם בלאו הכי פטורים מתלמוד תורה במשך השבעה... זה התפקיד שלהם כעת... אבל כשמדובר ביהודי ערירי שנפטר... כאן צריך כמה יהודים שיתנדבו... וזה לעצור את החיים באמצע!!! ופשוט להיטמא למת... ולשבש שבוע ימים בחיים... אבל לא הייתה ברירה... וגייסו אותנו...

פעם לא הייתי מסכים להיטמא למת... כי הייתי עדיין בחור והלימוד שלי היה בגדר "שימוש תלמידי חכמים" שהלימוד התורה בתקופה הזו כ"כ קריטי

שאפילו למת מצוה אסור להתבטל... אבל ב"ה אני כבר נשוי... וכבר שניתי את כל מתניתין דרבי ורבי אושעיה, וגם אני כבר בקי בספרא ספרי ומכילתא... אז הראש ישיבה אמר שאני כבר לא בגדר "משמש תלמידי חכמים" וממילא לא הייתה ברירה... **ובאמצע הלילה הזעיקו אותנו מבית המדרש** והיינו צריכים להתעסק במת מצוה... באותה שעה היינו פטורים מכל המצוות שבתורה... הלוויה אמנם התחילה באמצע הלילה... אבל היא התאחרה זמן רב... וכל הזמן הזה לא יכולתי לקרא ק"ש... כי הייתי כל הזמן מנושאי המיטה... ולא היה לנו לוקסוס של "חילופיהן וחילופי חילופיהן..." לא היה לנו מצב של "את שלמיטה צורך בהם ואת שאין למיטה צורך בהם..." לא!!! לכולנו היה צורך כל הזמן... וממילא עד לאחר סתימת הגולל היינו פטורים מק"ש מדינא!!! והלוויה הסתיימה בשעה שבע וחצי בבוקר... ואז!!! רק אז התפנינו לקרא ק"ש... שזה כבר היה ממש סמוך ונראה לשעה שלישית ביום... זו הפעם היחידה בחיי שקראתי קריאת שמע של שחרית כ"כ מאוחר...

עכ"פ שוב חרגנו מהנושא... נחזור לעניינינו... חזרתי מהמקווה לאחר הנץ החמה... וכעת צריך להתפלל... מאוד התביישתי לעבור ליד בית הכנסת... כי איחרתי את תפילת הציבור... והרי אסור לעבור אחורי בית הכנסת בשעה שהציבור מתפללים (כי זה נראה שכולם מתפללים והוא כופר בתפילה ולא מתפלל) אז לצורך העניין... נכנסתי לאחת החצרות ובקשתי מאשתו של שמרל שתשאל לי לכמה דקות את ה"חבילת עצים" שיש להם שם... לקחתי את החבילת עצים על הגב שלי... וככה עברתי אחורי בית הכנסת (כש"דרי טונא" - כשהוא סוחב משא... אין בעיה לעבור אחורי בית הכנסת בשעת התפילה... כי אנשים רואים אותו סוחב ומבינים שזה שהוא כעת לא נמצא בבית הכנסת... זה לא משהו עקרוני... כי הוא פשוט סוחב פה משהו... אז הוא לא יכול... אגב: היום ההלכה הזו לא כ"כ מצויה... כי פעם בכל כפר היה בית כנסת אחד ומנץ אחד רציני שכולם מתפללים שם ומי שלא נמצא כעת בתפילה... זה נראה כאילו הוא הכריז הפגנה על התפילה... אבל היום יש כ"כ הרבה בתי כנסיות וכ"כ מלא מונינים... שאם אני עובר ליד איצקוביץ ואני לא נכנס להתפלל... לא נראה לי שמישהו חושד בי שאני לא מתפלל בהפגנות... כי יכול להיות שהתפללתי לפני שעתיים... או שאני אתפלל בעוד שעתיים... ואולי בכלל... אולי התפללתי בשטיבלאך בית הלל... תוכיח שלא...).

סוף סוף הגעתי לבית הכנסת... לקחתי את התפילין שלי... התעטפתי בהם (עם תפילין כבר אין בעיה לעבור אחורי ביהכ"ס כמו שבמשא אין בעיה...) החזרתי את חבילת העצים לבעליה... ועכשיו: מה עושים? ? ? הפסדתי תפילה בציבור...

כעת צריך להתאמץ ללכת מיל אחד אחורה וארבעה מילין קדימה בשביל להשתדל להתפלל בציבור... אז ניסיתי... זכרתי שמלמד התינוקות מתפלל עם הילדים... והם קמים יותר מאוחר (זו הסיבה שאבא פטור מלחנך את בנו לק"ש כי הוא אינו מצוי אצלו בשעה זו, שהרי הילד ישן) אז אולי יש שם עשרה ילדים שהם כבר בר מצוה... ניסיתי... הלכתי לשם... עד שהגעתי ראיתי שגם הם סיימו...

התביישתי כ"כ... איזה ביזיונות... כל העיר כולה סיימה להתפלל... והשלעפער האחרון בעיר... כעת ניגש להתפלל בשעה שמונה בצהריים...

תפסתי פינה... שזה לא יהיה בקעה... בדקתי שזה לא חורבה... בדקתי שזה לא מקום גבוה (שהרי ממעמקים קראתיך ה')... והתחלתי לפרוס ק"ש ולהתפלל... התפילה שלי הייתה בלב נשבר... כיאה וכיאות לנדחי ישראל... המאסף לכל המחנות... מי שאוסף את כל התפילות של כולם...

ועוד באותו יום קניתי תרנגול!!! אין ברירה... לא קל לגדל תרנגולים... הם עושים הרבה רעש ולכלוך... אבל לתקופה הקרובה אני חייב שעון מעורר... אסור שהסיפור הזה יחזור על עצמו... עוד בוקר אחד שאני קם ככה מאוחר... זהו... כבר נמחלים לי כל העבירות... אני לא עומד בהרגשה הדפוקה הזו...

קניתי תרנגול... כעת יש לי מצוה חדשה... צריך לתת לו אוכל... כן... השעון מעורר צריך בטריות... התרנגול דווקא עושה את עבודתו נאמנה... הוא מעיר אותי חצי שעה לפני עלות השחר... אבל מראש הודעתי לתרנגול... שהוא נמצא על תקן של מילוי מקום... הוא פה בתפקיד רק לתקופה הקרובה... כי אוטוטו מגיע ט"ו באב... ואז מתחילים זמן אלול!!! בית המדרש שוב חוזר לתקן...

ט"ו באב זה היום הרשמי שבו חכמים הכריזו שהלילות מתחילות להתארך... והגיע הזמן לפתוח שוב את שערי בית המדרש משעה 2.00 בלילה ואילך... אני כבר מחכה בכליון עיניים לתאריך הזה.

כן... כולם נערכים לתאריך הזה... כל מי שצריך לגמור משהו... אם זה לחטוב עצים... אם זה לסיים את הבציר או את הגת... או כל דבר אחר... כולם מזדרזים לסיים את זה עד י"ד באב... כי בט"ו באב מתחיל זמן...

בית המדרש נפתח שוב באישון לילה!!!

והיום הזה הוא יום מאוד מאוד שמח... בנות ישראל יוצאות וחולות בכרמים... כן... זה היום הרשמי של התפילות של שידוכים... בטח... **סו"ס מה בת ישראל חולמת בלילה??** שיהיה לה בעל שיקום בחצות הלילה ויתגבר כארי וילך לעסוק בתורה... חלום של כל בת ישראל זה 'ותקם בעוד לילה...' ללכת מהר מהר למטבח להכין כוס קפה ותרמוס לבעלה שיוצא כעת מהבית לעסוק בתורה ואז... כשהוא הולך ללמוד... היא בשעה זו 'ותתן טרף לביתה וחוק לנערותיה...' **מה יש לנו בעולם יותר מזה...** זו אחת הסיבות שט"ו באב זה יום כ"כ גדול... יום שבו חוזרים לשטייגן של הלילה... יום שבו בית המדרש שוב נפתח לרווחה ורינה של תורה גועשת ורועשת ומעוררת את השחר...

ומה אתה חושב??? לא כולם שמחים עם היום הזה... סו"ס יש כאלו שדווקא נהנו בתקופה הזו... אלה שלא כ"כ אוהבים ללמוד... אז מחג השבועות ועד ט"ו באב הם התרגלו לקום מאוחר... ופתאום כשמגיע ט"ו באב... פתאום קשה להם להתחיל שוב להתעורר...

אז בשביל זה חכמים הזהירו באזהרה חמורה ביותר... והתבטאו במשפט חריף ביותר על היום ט"ו באב: **"וקרו ליה יום תבר מגל, ומכאן ואילך** (מיזם ט"ו באב ואילך) **דמוסיף יוסיף!!! ודלא מוסיף, יאסף-** מאי יאסף, תני רב יוסף: תקבריה אימיה! פחד פחדים!!! שמע רש": "מכאן ואילך - מט"ו באב ואילך, **דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חייך, ודלא יוסיף - לעסוק בתורה בלילות, תקבריה אימיה - כלומר ימות בלא עיתו**".

אז כאן אנחנו מוכרחים להסתייג ולומר: שבדורנו אנו, ככל הנראה המשפט החריף הזה לא נאמר, כי החשמל והטכנולוגיה, יצרו מקשה אחת של יום ולילה לא ישבותו, ממילא אצלנו אין כמעט הבדל בין יום ארוך או לילה ארוך...

אבל!!! מה שכן טוב לדעת... ותמיד טוב... לדעת שיש יום שקוראים לו ט"ו באב!!! וזה יום שמסוגל בין היתר לחיזוק בלימוד התורה... וגם לא יזיק לנו לדעת שיש דבר שקוראים לו לילה!!! שאפשר לתפוס אותו כמעוף!!! כן... לדעת שלילה זה זמן ללימוד... פעם ניסיתי לעשות את זה... פתחתי לעצמי סדר מיוחד מט"ו באב ואילך... חצי שעה לימוד!!! והחלטתי שהחצי שעה הזו תתארך יחד עם הלילה (בדיק כמו שחז"ל אומרים) וככה כל יום החצי שעה התארכה בעוד איזה דקה וחצי או שתי דקות... לפי הלוח שנה... ומה אתה חושב... עד אמצע אלול זה כבר היה שעה... ואם זה היה מחזיק מעמד... אז עד אמצע החורף זה כבר היה יכול להיות שלוש שעות... רעיון... חשוב על זה...

עכ"פ קורא יקר: מאמר זה לקוח ככל הנראה מהגלגול הקודם שלי... אתה מבין לבד שמשפט מסוג: פעם הראשונה בחיים שלי שקראתי ק"ש לפני סוף שלוש שעות... זה משפט שלא כ"כ עולה בקנה אחד עם המושגים המוכרים לנו כיום... אבל מותר לנו לדעת שיש מושגים כאלו!!! ולדעת שזה המצב האידיאלי!!! המבנה של יהודי בכל הדורות היה שהוא קם לא יאחר מעלות השחר... וברוב המקומות יש משמעות שהיום התחיל הרבה הרבה לפני עלות השחר... השיעור היומי של רב היה מתחיל באישון לילה וממשיך עד הבוקר...

האם אנחנו יכולים לאמץ את ההנהגה הזו???

כן ולא... תלוי כמה אנחנו רוצים... יותר נכון: תלוי כמה אנחנו מתעקשים לחיות את ההווי ואת ההלך החיים המערבי שלנו... ההווי הזה שהלילות זה חגיגה אחת גדולה... וערים עד מאוחר בלילה... וקמים עוד יותר מאוחר בבוקר... זה מושגים שהגיעו מהעולם המערבי והטכנולוגיה שלו!!!

מותר ליהודי לדעת... לפחות לדעת שבעבודת ה' המבנה נראה אחרת!!! מה נעשה עם זה? לא ברור... גם אם נשאר בסדר היום הרגיל שלנו... לפחות נדע

שזה לא תקין... לפחות שנדע שהעקשען והפטפטת הקולנית שיש בשטיבלאך בשעה מאוחרת בלילה... זה... זה לא אמור להיות ככה... זה שינוי סדרי בראשית... לא רק מבחינה אנושית אלא בעיקר מבחינת המבנה של הסדר יום של עובד ה'... תפתח זוהר הקדוש ותראה כמה פעמים מוזכר קימת חצות... כל פעם שאני פוגש את זה אני מדפדף את זה הלאה מהר... זה עושה לי לא טוב... זה מזכיר לי את החולשה שלי... אז זהו שלא!!! מותר לשאוף... מותר לשאוף יום אחד לשנות את הסדר יום... לישון מוקדם בלילה בלי לדבר הרבה לשון הרע ולהתחיל את היום מוקדם... פאר טוקס... ולהתפלל בשעה שיהודים התפללו... בשעה שאבינו אברהם התפלל... לא בשעה שבני מלכים נזכרים לשפשף את העיניים... לפחות דברנו על זה... אולי זה יקרה בשובי לירושלים... ולא בהכרח.

מהרה ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים... קול חתן וקול כלה...

מזל טוב... יונדב התארס... אוה... איזה שמחה... איזה בחור בן עליה... כן... יונדב הוא שם דבר!!! על יונדב יש שמועה שהוא יודע לגרוס את כל תורת כהנים ביום אחד בחודש תמוז (אצל בניהו בן יהוידע הרבונא הייתה שהוא היה יכול לגרוס את כל תנ"כ ביום השלג... ביום הכי קצר בשנה... אז יונדב הוא קצת פחות... וגם הוא יודע לגרוס את כל תנ"כ ביום אחד... אבל ביום הכי ארוך בשנה... אני חושב שזה עדיין רבותא).

ועם מי??? עם מי הוא התארס??? עם בתו של התנא ר' שימעה... העוקר הרים של רבי יוחנן בן זכאי... ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל...

החתונה מתקרבת... והגיע הזמן של המחותנים לסגור על אולם ועל התפריט של הקייטרינג...

אל תשכח שיונדב לומד בשיבת 'גורן ארנן' ששם כל הבחורים אוכלים על טהרת קודש... אל תשכח שהשווער הוא מהתלמידים המובהקים של ר' יוחנן בן זכאי והוא מקפיד לכה"פ לאכול על טהרת תרומה (אמנם מטפחתו מדרס לאוכלי קידוש... אבל בטבילה אחת הוא כבר יכול לאכול על טהרת קודש) ממילא כל המשתתפים בחתונה זה 'חברים' מובהקים שאוכלים בטהרה... אז לא חבל... אם כבר צריך לעשות סעודה בבשר ויין... אם כבר צריך לשחוט שתיים שלוש עגלים... אז למה שזה כבר לא יהיה שלמים... ואם כבר צריך לארגן איזה מאתיים לחמניות... אז למה שזה לא יהיה שלמי תודה...

המחותנים ישבו על הקטרינג ועל ההזמנות... כל אחד הביא את הרשימה של המוזמנים... שני המחותנים עברו על הרשימה... כן... כל המוזמנים מוכרים... כולם חברים... לפי החשבון יוצא שצריך כך וכך קילו בשר... ומאה חמישים או מאתיים לחמניות רק לגברים!!! מצוין... בשביל זה צריך להקריב חמש כבשים תודה... בכל אחד יש ארבעים חלות... ביחד זה יוצא מאתיים חלות!!! אבל חכה... דבר ראשון: אמנם עשר חלות מתוך ארבעים... זה חלות

חמץ שהם חלות ממש גדולות... כל חלה עשרון!!! (שהרי כידוע לחמי תודה הם עשרים עשרון... עשר חלות חמץ שכל אחת עשרון... ומהעשר העשרון הנותרים עושים עוד שלושים חלות מצות...) אז מצוין... כל שולחן יקבל חלת חמץ אחת בתור מנה מרכזית... חלה שנפרסת לפרוסות... ועוד מאה חמישים חלות קטנות בתוך לחמניות אישיות... אבל רגע... אל תשכח שיש עשרים חלות שמונפות עם התודה והולכות לכהני משמר כדין 'מורם מתודה...' (שהרי מכל תודה צריך להפריש ארבע חלות לכהנים) נו... אז מה נשאר לנו? ? ?

נשארו מאה שלושים לחמניות מצה קטנות... ועוד חמישים חלות חמץ... כמובן שלעזרת נשים אנחנו מעדיפים להביא לחמניות חולין ובשר חולין... סו"ס נשים מגיעות עם ילדים קטנים שלא תמיד טהורים... וגם נשים שמגיעות לשמחות הם שוכחות לאכול... וא"א לסמוך עליהם שהם יגמרו עד חצות... אבל סו"ס יש לנו ספאר... אז יתכן שהשולחן של המזרח אצל הנשים... שמסתמא תשב שם הרבנית "בן זכאי", ועוד כמה נשים צדקניות וכמובן הכלה בעצמה שהיא בודאי אוכלת על טהרת קודש (אם היא הולכת להיות אשת חבר לצורבא יונדב...) להם אנחנו ניתן שתי חלות חמץ וארבע חלות מצה...

כעת צריך רק לחלק את ההוצאות... אבל הכל בסדר... בוורט הוחלט שכל ההוצאות של החתונה בשותפות גמורה... מצוין... שלמים באים בנדבה... מנחה לא!!! אבל שלמים כן...

כעת צריך לנסח את ההזמנות לחתונה... והניסוח שיצא לנו הוא כך: זהירות: האוכל בהכשר קודש!!! הבשר שלמים!!! אי לכך סעודת המצוה מיועדת אך ורק לחברים האוכלים חולין על טהרת קודש... לשאר המוזמנים שאינם חברים... נא לפנות לשולחן שמעבר למחיצה... שם יש בר של לחמניות חולין ובשר חולין... החופה תיערך בשעה 6.30... לשירות המסובים הוכשר באולם מקווה חינוך... נא לטבול קודם השקיעה...

הגיע יום החתונה... אז היום מקובל שחתן ביום חופתו נוסע להתפלל בכותל (לא לשכוח להביא הזמנה... כדי שיתנו לך להיכנס בתוך השער) כך זה היום!!! **אבל בזמן שבית המקדש היה קיים זה הרבה יותר רציני...**

יום החתונה... החתן ואביו... השווער... והמחותנות... הגיעו כולם לבושים בגדי שבת... והם באים להיכנס להר הבית... אבל רגע... **הלוי שעומד שם שואל בחיך: רגע... אתה חתן??? אם אתה חתן... אז יש לך שער מיוחד!!!**

כך מפורש בפרקי דר"א (פי"ז) 'ראה שלמה שמדת גומלי חסדים גדולה לפני הב"ה, וכשבנה בית המקדש בנה שני שערים אחד לחתנים ואחד לאבלים ולמנודין והיו ישראל הולכין בשבתות ויושבין בין שני השערים הללו, **והנכנס בשער החתנים, היו יודעין שהוא חתן והיו אומרים לו השוכן בבית זה ישמחך בבנים ובבנות**', ובאמת החתן יונדב וההורים והמחותנים נכנסו בשער זה...

הם רק נכנסים... ומאות האנשים שעומדים שם... כולם מפלסים שורות ומאחלים עם כל הלב... מזל טוב... השוכן בבית זה ישמחך בבנים ובבנות... אמא מוחה דמעה של התרגשות ועונה אמן בכוונה על כל ברכה... הסיפור הזה ארך חצי שעה... כן... כל כלל ישראל שמחים כעת על עוד בית גדול שנבנה כאן... וכולם מברכים עם כזו כוונה... ועם כזו אהבת ישראל... ועוד בבית המקדש... הכל שווה רק בשביל זה!!! הוי... כמה ברכות הורעפו בבוקר הזה על ראש החתן והכלה... כן יהי רצון ונאמר אמן...

כעת ההורים והסבים והחתן... כל אחד תפס לעצמו פינה והתחילו להתפלל... הרבה דמעות נשפכו שם... החתן עמד ובכה בדמעות שלישי... אנא ה'... אני כעת עומד לבנות את בית המקדש הפרטי שלי!!! אנא... שתשרה שכינה בביתנו... שנזכה שהבית הזה יהיה עליון!!! כן... זה לא פשוט... הקדושה של בית המקדש היא כח מאסף לכל הבתי מקדש הפרטיים של כל בית יהודי... כל המנוע של קדושת המקדש מגיעה מרבבות רבבות מצברים וגנטורים של בתים יהודיים שמתנהלים באורח חייהם בקדושה ובטהרה וזה מקור האנרגיה שמפעיל ומייצר את קדושת הבית הכללי!!! ומידי רגל... יהודי עולה לבית המקדש וכביכול הוא מופיע ומביא איתו את כמות האנרגיה של הקדושה והטהרה שהוא ייצר במשך השנה מתוך בית המקדש הפרטי שלי וכעת נוסף

עוז וקדושה נוספת לבית המקדש הכללי... מידי חג בחג בית המקדש מקבל המון המון תקציבים מחודשים מכל בית אב בעם ישראל... מכל בית יהודי שמתנהג בקדושה לפי רצונו יתברך... והנה... אני עכשיו זוכה להקים את ביתי... ולפתוח בית המקדש משלי... אנא ה'... שאזכה גם להגיע כאן מידי רגל ולהגיש לפניך באהבה את הקדושה הפרטית שלי... להוסיף עוז וקדושה בבית הגדול והקדוש...

מה אנחנו מבינים... איזה השגות נוראות יש לינדב הצעיר בבנין בית יהודי כשהוא עומד בבית המקדש... כמה שננסה להיאחז... עדיין זה חיזור...

אמא של יונדב עומדת בבית המקדש ומתייפחת חרישית... כן... כולם אומרים לי אשרי יולדתו... אבל לא כולם יודעים כמה דמעות שפכתי עליו... כמה פעמים תרמתי את משקלו כסף לבדק הבית בשביל שיגדל בתורה... כמה פעמים עליתי כאן לבית המקדש והתחננתי ולחכתי לשוני בעפר שבני יזכה ביום מן הימים לשבת בלשכת הגזית...

הכלה עצמה לא הגיעה לבית המקדש... אבל היא עומדת ממרחק... ונושאת תפילה... הכלה כבר שלוש שעות עומדת בתפילה בביתה נוכח בית המקדש ובוכה בדמעות שליש... **אף אחד לא חולם על מה היא מתפללת...** כולם בטוחים שהיא מתפללת על הזיווג שיעלה יפה... אבל רבקה משום מה מתפללת על משהו אחר... לא אחר לגמרי... ממש לא אחר... משהו שממש קשור... **רבקה יודעת את מה שלא כולם יודעים...** אבא של רבקה הוא אחד מהתלמידים הקרובים של רבי יוחנן בן זכאי... ובשנים האחרונות אבא מוטרד... כי הרבה שלו מוטרד... בזמן האחרון התעוררו רח"ל בעיות בשלום בית...

באיזה בית ??? בבית הגדול והקדוש... לא פחות ולא יותר...

הדלתות של בית המקדש בזמן האחרון נפתחות מאליהן... אבא שבשמים מרמז ש'לא נוח לו בבית הזה...' מידי פעם נשמעים קולות צורמניים מכיוון הבית הזה... כל מיני מריבות קולניות בכנסת ישראל בינה לבין עצמה... וממילא גם בינה לאביה שבשמים... ובזמן האחרון אבא של רבקה מתעורר מידי לילה

ובוכה... הוא כבר עכשיו בוכה... כבר עכשיו הוא בוכה על בית המקדש... אבא של רבקה מכיר תקופות יפות יותר... תקופות של "חסר נעוריך אהבת כלולותיך..." אבא של רבקה כל הזמן מתאר בערגה את הכלה קרואה בנעימה... את כנסת ישראל צועדת בבגדי כלה לחופתה... את עומק האהבה שהיה פעם בין הקב"ה לכנסת ישראל... את השנה הראשונה... את מאות השנים הראשונות שהיה כ"כ הרבה חיבה בין קוב"ה לכנסת ישראל... והנה... פתאום הכל השתנה כ"כ... משהו נסדק שם עמוק מבפנים... הכלה כבר לא כ"כ שמחה להיות בבית... הכלה כבר מסתובבת בפנים נפולות... יש שנאת חנים... והבעל כבר הרבה פחות מוצא עניין בבית... הדלת כבר פתוחה לכיוון יציאת החירום...

מידי לילה אבא בוכה... ורבקה בוכה יחד איתנו...

והנה!!! הנה הגיע כעת תורה של רבקה... כעת אני הכלה!!! אני היום ה'מטרוניתא'!!! אני כעת מייצגת את כנסת ישראל... אני היום כלה קרואה בנעימה... גם אני עומדת כעת עם שמלת כלה... כמו עם ישראל בטלית וטוטפת... גם אני מחכה לחתן שיבא ויקדש אותי...

ולכן דווקא ביום הגדול הזה אני נזכרת בחתן הגדול... באבא שבשמים... **שגם לו יש כלה!!!** גם לו יש כלה שאמורה לחכות לו בכיליון עיניים... גם לו יש כלה שפעם נשאה לו עיניים מתגעגעות... אבל משהו שם קרה בתוך הבית... והכלה הזו כבר פחות משתפת פעולה...

ואז בבת אחת רבקה שכחה הכל... היא שכחה שהיא כלה... שכחה שבעוד שעות ספורות היא מובלת לחופה בתופים ובמחולות... בבת אחת היא נשאבה לצער השכינה... והיא פרצה בבכי נורא... אבא שבשמים... חתני היקר...

ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו!!! **כי מחכים אנחנו לך!!!** אני מחכה לך!!! אתה החתן שלנו ואני כעת פונה אליך בשם כנסת ישראל... **כי מחכים אנחנו לך... מתי תמלוך בציון... תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך...**

אנחנו רוצים אותך פה... בבית... לחיות יחד איתך באהבה ובאחוזה... אני מתחייבת לעשות הכל שתרגיש שאנחנו איתך... אנחנו יותר לא נפזל החוצה...

רבקה מליטה פניה בסידור ומתחננת... אבא שבשמים: אני לא יודעת מה ילד יום... אבל מה שיהיה ומה שלא יהיה... אני ובעלי יונדב מקימים לך היום בית!!! זה יהיה בית שלך!!! בבית הזה רק אתה תכנס... ושום מושגים אחרים לא יראו בבית זה... אינני יודעת מה ילד יום... גם אם חלילה וחס שכינתך תסתלק מהבית הגדול והקדוש... אז אנא... בוא ותשכון בביתנו... אצלנו אתה יתברך תמיד תתקבל... כי אנחנו כעת בונים בית רק בשבילך ולמענך... רק בשביל שתשכון בביתנו כימי עולם...

מה שבטוח... אף אחד לא חולם על מה רבקה מתפללת ביומה הגדול... אף אחד לא מדמיין שהעננה שמרחפת כעת על ראשה של הכלה זה 'אעלה את ירושלים על ראש שמחתי...' בטח שאף אחד לא יודע... הכל נראה כ"כ טוב... חיצונית הכל נראה כ"כ בסדר... בית המקדש עומד על מכוננו... כן... בטח... כל נקודה רגישה שנוגעת בנקודות הכי עמוקות בבית היהודי... על פני השטח לא רואים כלום... אבל רבקה מעותדת להיות אשת תלמיד חכם אמיתי... היא מבינה את מה שלא כל אחד מבין... היא יודעת שבית יהודי זה משהו פנימי ועמוק... רבקה לא רצתה תזמורת גועשת ולא אולם מפואר... היא רצתה עומק!!! היא רצתה בעל תלמיד חכם שרצון ה' הוא הדבר היחיד שעומד בראש מעייניו... וזה מה שהיא אכן קיבלה...

ובבית המקדש באותה שעה... כולם סיימו את התפילות...

וכעת ניגשים להקריב את הקרבנות... כן... מכאן!!! מכאן הולכים לצאת הלחמניות והבשר לחתונה... לא... שלא תבין לא נכון: בית המקדש הוא לא קייטרינג... אבל הוא כן הכתובת למי שרוצה לאכול משלחן גבוה...

אז דבר ראשון: יונדב ניגש להקריב את העולה!!! כן... עולה... למה עולה? ? ? מה הקשר עולה? מי דיבר על זה (הרי עולה כולה לגבוה ולא אוכלים אותה... ואילו אנחנו באנו כאן להקריב תודה שאוכלים את הבשר ואת החלות) נו... תגיד אתה...

עולה מכפרת על עשה... ועל ל"ת שניתק לעשה ו... ועל הרהורי עבירה... מיודעינו החתן הוא כבר בן עשרים ושלוש... וכיון שהגיע גיל עשרים קי"ל: 'כל

ימיו בהתמודדויות של הרהור עבירה... ' אז כל זמן שהוא לא התחתן... אין טעם להביא קרבן עולה (בא לא נגיד בחריפות שזה טובל ושרץ בידו... סו"ס מיירי שהוא קיבל היתר להתעכב... אבל להקריב קרבן עולה... ? ? ממה נפשך אין טעם...) אבל עכשיו שהוא סו"ס זוכה להתחתן... עכשיו הגיע הזמן להתוודות ולכפר על עוון הרהור עבירה... על כל יום נוסף שהוא כבר יכל לבא בברית הנישואין ולא עשה זאת... כמו כן... אל תשכח שחתן נמחלים לו עוונותיו... וחתן בימינו אומר על חטא במנחה... אז הנה... עולה מכפרת על עשה...

והחתן יונדב נעמד עם כבש העולה... סומך שתי ידיו עליו ומתחיל להתוודות: על חטא שחטאתי לפניך באמוץ הלב... על חטא שחטאתי לפניך במחלוקת שלא לשם מצוה... על חטא שחטאתי לפניך בזלזול הורים ומורים!!! על חטא שחטאתי לפניך בביטול תורה... שעה ארוכה עמד החתן והתוודה בדמעות שליש... החתן סיים את הוידוי... ו... ו... ומיד!!! הזעיק את הכהן... תיכף לסמיכה שחיטה... עקדו את הכבש בצפון... החתן שחט (כן... החתן... עם הפראק והשטריימל...) והכהן קיבל... זרק את הדם... הקטיר את האיברים... עור העולה ניתן לאנשי בית אב שבאותו יום... ובזאת החתן סיים את עבודתו...

עד כאן עבודתו של החתן... כעת ניגש למחותנים היקרים...

ובכן... כפי שסוכם בווארט... ההוצאות של החתונה מתחלקים חצי חצי... כעת שני המחותנים הלכו וקנו מהרועה של המקדש שני עגלים... ושלוש כבשות נקבות (האמת היא שלא דווקא נקבות... כי בשלמים אפשר גם זכר וגם נקבה... רק בכל זאת קנינו נקבות כי זה יוצא טיפ טיפה יותר זול... ולמה ? ? כי סו"ס עולה מגיעה רק מזכרים... ממילא יש יותר צורך בזכרים וממילא המחיר טיפה יותר יקר...).

כעת הגיע הזמן לסמוך... ובסמיכה כידוע כל השותפים צריכים סומכים... ולכן אבי הכלה כיבד את אבי החתן שיבא ויסמוך... אבי החתן נעמד עם העגל בפתח העזרה וסמך בכל כוחו... והודה לה' מעומק לב 'שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה...' ונשא תפילה חרישית שהזיווג יעלה יפה... ושהשמחה תהיה שלימה... אבי החתן סיים... ואבי הכלה קיבל את הרשות...

אבי הכלה היה מאוד מרוגש... הוא לא מצא מילים... הוא פשוט נעמד והתחיל להגיד 'מזמור לתודה...' ו... ונעצר באמצע... הוא כבר לא יכול היה להמשיך...

כעת הגיע תורם של הנשים... המחוננות החשובות... וכשנשים מתחילות לסמוך... הם יודעות רק להתחיל... אבל לסיים...??? לסיים הם לא כ"כ יודעות... יש להם כ"כ הרבה מה להודות לה'... שתמיד צריך לעצור אותם באמצע...

אז בנתיים... עד שהם יגמרו... הלכנו שני המחוננים ללשכה... לבדוק שאכן התחילו לאפות את המאיתם חלות!!! כן... אל תשכח שאנחנו מקריבים כאן תודה... ואי אפשר לשחוט את התודה עד שלא קרמו פני הלחמים בתנור (כלומר הלחמים צריכים להיות קיימים בשעת השחיטה) אם ככה... על כל תודה שכעת הולכים לשחוט צריך שיהיו ארבעים חלות שכבר נמצאים לכה"פ בתנור אם לא מוכנות (האמת היא שיש מאפיות בירושלים שמוכרים בצורה מסודרת... אותה מזמין חלות תודה או רקיקי נזיר...? ואתה מקבל מארז מסודר של ארבעים חלות מחולקים לארבע סוגים... עשרה חלות חמין... ועוד שלושים מצות, עשר חלות, עשר רקיקין, עשר רבוכה... אבל בינינו... אני לא כ"כ אוהב את זה... כמו שאני לא קונה מצות יד בסופר... וכמו שאני לא קונה ד' המינים סגורים... ככה אני לא רגוע לקנות ארבעים חלות תודה במאפיה...) בברנו... בדקנו שאכן קרמו פניהם בתנור... ו... וחזרנו לעזרה... והנשים שם עדיין סומכות... סימנו להם שמאחר... וצריך להזדרז... והתחילה מלאכת השחיטה...

אבי החתן שחט... הכהן קיבל וזרק... הוציא אימורין והקטירם... תנופת חזה ושוק וארבעה לחמים... מנחת נסכים... וניסוך היין... החזה ושוק וארבעה לחמים מכל תודה נשארו לכהני בית אב... ושאר הבשר והעור ומאה שמונים לחמים קבלנו אנחנו...

ומסרנו אותם לשושבינים... האחים והאחיות של החתן שהם מכינים את הסעודה... במטבח כבר מחכים בחוסר סבלנות מתי יגיע הבשר... כי... כי השעה מתחילה להתאחר... ועוד שלוש שעות מתחילה החתונה ועדיין לא התחלנו לבשל... הכל כבר מוכן... הסירים טבולים לשם קודש (וגם מוגעלים מהקרבת שלמים שהתבשל בהם אתמול וכעת זה נותר...) גם כל מי שמתעסק בבשר... כולם טבלו לשם

טהרת קודש... המטבח הזה סטרילי מאוד!!! אין שום מאכל זר במטבח הזה... לא פירות ולא כלים... כי כל דבר זר שנוגע בקודש מטמא אותו... כן... זה לא צחוק!!! בשר קודש זו הטהרה הכי סטרילית!!! אפילו שלישי לטומאה פוסל קודש... בשביל להתעסק ולבשר בשר קודש צריך להיות אשה שנולדה בבית של פרושים אוכלי קודש בטהרה וגדלה על הסטריליות הזו...

השעה שבע אחרי צהרים... האולם בתוככי ירושלים התמלא בתלמידי חכמים... גם חברי החתן הגיעו... והגיע הזמן לצאת לחופה...

אבוקות החופה הודלקו!!! ולמרבה ההפתעה... הם הודלקו לא פחות ולא יותר משמן של תרומה... **למה???** כי הסבתא של הכלה מצד האמא היא כהנת (בעלה אמנם כבר נפטר... אבל היא נשארה כהנת כי 'זרע יש לה' ממנו... סו"ס היא הסבתא פה... שכחת?) ונכון שלישראל אסור ליהנות משמן של תרומה... אבל אם יש פה כהן שנהנה מזה... אפשר להדליק בשביל הכהן אפילו שכולם נהנים מזה... והסבתא החליטה להפתיע ולהביא את האבוקות משמן של תרומה...

ומה אתה חושב... זה עשה קצת מהומה... התלמידי חכמים שהיו שם התחילו להתגודד ולהתנצח האם זה נכון... האם גם בכהאי גוונא זה נאמר מדליקין ברשות כהן... בסופו של דבר הוחלט שזה בסדר...

עכ"פ החופה התחילה... הכוס הראשונה של הקידושין באה מיד של מעשר שני... הכוס השניה של השבע ברכות הייתה כבר מיד של כרם רבעי... בטח... קודש הילולים לה'... הכל בשביל להגדיל את השמחה... אם כבר אז כבר... אם הבשר הוא שלמים... והלחמים הם תודה והאבוקות הם תרומה... והחתן והכלה הם בעצמם קודש הקודשים... אז למה שהיין גם לא יהיה מעשר שני ונטע רבעי... שנהיה כבר מוקפים במצוות מכל הכיוונים...

סעודת המצוה התחילה על טהרת קודש... **והייתי אמור לסיים כאן את הסיפור...** אבל מה נעשה שהסיפור לא נגמר טוב... מה נעשה שבית המקדש בסופו של דבר נחרב... אז אין ברירה!!! יש דין שצריך להעלות את ירושלים על

ראש שמחת'... אז היות ובימי בין המיצרים לא עושים חתונות... ואנחנו פה כן עשינו... אז אין לנו ברירה אלא לסיים את הסיפור בטעם מריר... כי... כי דיו לעבד שיהיה כרבו... סו"ס הבית של הקב"ה עומד בחורבנו...

אגב: הסוף של הסיפור הוא לא לגמרי סוף... כי כנסת ישראל עצמה נמצאת באמצע הסיפור... סו"ס בית המקדש השלישי יום אחד יבנה... ורק אז יהיה סוף הסיפור... ולכן גם אם סוף הסיפור הנוכחי יסתיים מר... לא!!! זה לא סוף הסיפור אלא אמצע!!! לא נותר לנו אלא להתפלל מתי יגיע כבר הסוף הטוב שכולנו מחכים אליו... ובכן:

הסעודה התחילה... וכל החברים יושבים בחדרת קודש ובשמחה של מצוה

ומברכים המוציא ואשר קדשנו במצוותיו וציוונו על אכילת לחמי תודה... ואוכלים את הלחמי תודה בסילודין... ולאחמ"כ אוכלים בשר קודש מתוך שמחה של מצוה... וגם שמחת חתן וכלה... מי מאיתנו יכול בכלל להבין ולהיאחז... איזה השגות חולפות כעת בראשו של חבר בעל השגה... בשעה שהוא אוכל קדשים קלים בטהרה בירושלים... איזה שמחה של מצוה...

ואז!!! לפתע... ללא הודעה מראש הופיע בן אדם לא כל כך מוכר... והוא נצפה מהלך לו בין השלחנות... ומחפש את עצמו... **ואז התחילה הקטסטרופה!!!**

כמה מהחברים קפצו ממקומם כנשוכי נחש וניגשו אליו בתקיפות:

מי אתה?? איך קוראים לך?

כן... זה לא פשוט... בן אדם לא מוכר שמסתובב לנו בין השולחנות של בשר קודש **זה תאונה...** זה גם עלול להסתיים בתאונת שרשרת... קח בחשבון שיש סיכוי גדול שהוא עם הארץ... ומספיק שהוא נוגע בבשר קודש והבשר הזה נהיה ראשון לטומאה... והבשר הזה בסה"כ צריך לנגוע בבשר אחר שנמצא לידו והוא נהיה שני... והשני נוגע בשלישי והשלישי ברביעי... ובקיצור: הוא עלול לטמאות את כל הסעודה כמו כלום!!! **הוא מפגע תברואתי לכל דבר!!!**

תוך כמה רגעים הקיפו אותו כמה בחורים כמו פושע הכי מסוכן... ושאלו אותו: מי אתה? הוא נבהל... וענה: **בר קמצא!!!**

מה...? קוראים לך בר קמצא? מה... אתה **הבן של** החבר קמצא???

כן... קמצא הוא חבר... הוא משלנו... אנחנו מכירים אותו... אבל עד כמה שזכור לנו הבן שלו לא ככזה... עד כמה שזכור לנו... קמצא כל בוקר - לפני שהוא מגיע לבית המדרש הוא נאלץ לטבול בגלל שהבן שלו **בר** קמצא הוא עם הארץ והוא אוכל יחד איתו מידי ערב... והבגדים שלו טמאים מדרס...

אה... אז זה אתה? אתה הוא הבן המדובר שאבא שלך טובל 'עליך' כל בוקר בשביל שהוא יוכל לשבת איתנו???

בר קמצא נעלב עד עמקי נשמתו... הוא לא ידע לאן הוא נקלע... הוא בלאו הכי טיפוס כ"כ רגיש... כ"כ פגיע... נכון... אני עם הארץ... לא זכיתי להיות 'חבר' כמו אבא שלי... אבל עדיין אני יהודי טוב שמתפלל שלוש תפילות ביום ומפריש תרומה... אמנם אני לא כ"כ מבין מה זה תרומת מעשר ולא מעשר שני... וגם בטומאת משכב ומושב אני מסתבך... אבל עדיין אני שומר שבת... ואני מפחד מה' ושומע שיעור תורה כל ערב... אני סוחב איתי כ"כ הרבה עלבונות. כ"כ הרבה משקעים אני סוחב מכל אלו שרואים בי הטמא של השכונה... והנה סו"ס קבלתי הזמנה לחתונה של יונדב... כ"כ התפרגנתי... כ"כ שמחתי שסוף סוף שיש כמה שלא מנדים אותי לגמרי... והנה... מתברר שבסה"כ הדואר התבלבל... קבל ביטול... לא... אף אחד לא מקרב אותך... כולם ממשיכים לירוק עליך... **האחרון שקירב אותי... היה זה נשיא ישראל...** רבי יוחנן בן זכאי שהיה מקדים בשלום כל אדם... והוא לא ראה פחיתות בלהתייחס אלי... הוא לא חשש שאם הוא יתייחס הוא יפסיק להבין ב'שיחת מלאכי השרת ובמעשה מרכבה...' הוא לא פחד כמו כל האלו... שאם אני אדבר איתו... אז אולי ינתן טיפת רוק ממני ואז הוא יטמא... לא... הוא לא היה כזה 'צדיק' שלא מעיז לחייך אלי... ודווקא הוא עזב אותנו לאנחות... יצא מירושלים חי עם ארון מתים... ונשארתי פה לבד עם אנשים ששונאים אותי... ועוד בשם התורה... אנשים שלא מפסיקים להעליב אותי ועוד בשם הקדושה והטהרה...

הסיפור הזה יצא מכלל שליטה... ועל דא וכיוצ"ב נאמר: 'טובה ארוחת ירק ואהבה בה משור אבוס ושנאה בו...' עדיף שכל הסעודה תהיה חולין ויהיה בה אהבת ישראל... מאשר שור שכל כולו קודש קודשים אבל שנאה בו... **והשנאת חנם הזו החריבה את בתינו ושרפה את היכלנו והגליتنا לבין האומות...**

בעצם למה זה שנאת חנם??? הרי בסה"כ הם צודקים... העם הארץ הזה באמת היה עלול לעשות לנו נזקים אדירים???

התשובה היא: היהודי הפשוט הזה סו"ס הוא בן של הקב"ה!!! סו"ס צריך לחלל עליו שבת והוא נכנס בבריתו של אברהם אבינו והוא בכלל 'קידש ידיד מבטן'... והקב"ה אוהב אותו ונעלב בשבילו... ועד כמה שיש לו עדיין זכות קיום להסתובב בעולם הזה... **זו הוכחה שאבא שבשמים עדיין 'בונה' עליו...** כי אם הוא היה מיותר... הקב"ה כבר היה ממזמן נוטל את נשמתו... אז אם אבא שבשמים 'בונה' עליו... גם אנחנו צריכים לתת לו צ'אנס... גם אנחנו צריכים להכיר בו כאח שלנו... ואם יש לו יראת שמים במידת מה אזי מחויבים אנחנו ב"חבר אני לכל אשר יראוך", מחויבים אנו ברגש אחווה כלפיו...

והאחווה שלנו כלפיו היא ערך רוחני, שצריך לפנות לו מקום בלב שלנו... גם אם הוא לפעמים מכריח אותנו ללכלך את ידינו ולהניח מסלסול הפרישות אם אנחנו לא מחויבים בה... לכל הדעות: היה עדיף שכל הסעודה הזו הייתה חולין... ולא היינו מלבינים פניו של יהודי מישראל...

בל נשכח שאהרן הכהן, פסגת הקדושה והטהרה בישראל, אהרן הכהן שכל ימיו לא מש מאוהל מועד, מאהרן הכהן נדרשה הטהרה בתובענות הכי גדולה, ולמרות זאת הרי הוא הוא בעצמו, היה אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה.

אהרן הכהן מחייב אותנו!!! גם אדם שנמצא בקודש הקודשים, גם אדם שאסור לו לצאת ממחנה לווייה... גם התלמיד חכם הכי גדול שאוחז במדרגה ממש נשגבה צריך לפנות מקום בלב בשביל היהודי שנשלח מחוץ לג' מחנות... מתוך ידיעה שאותו אבא שבשמים ששכינתו שרויה לפני ולפנים בין שני בדי הארון... הרי הוא "שוכן איתם בתוך טומאותם", אע"פ שהם טמאים שכינה

שרויה ביניהם... 'כה אמר רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו... ואת זכא ושפל רוח
להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים".

צר לי... צר לי שסיפור כ"כ יפה נגמר כ"כ לא טוב... אבל בינינו... זה תלוי
בנו... בידינו הדבר לעשות שהסיפור הזה יגמר אחרת... בידינו לפעול שלמרות
שאנחנו נוסקים לגבהים... ולמרות שאנחנו מטפסים לדרגות גבוהות בעבודת
ה'... עדיין לא לשכוח את אותנו בר קמצא שעדיין מהלך בינינו...

כידוע: קמצא בארמית זה נמלה... מסתובבים בינינו כל מיני יהודים שאנחנו
מסתכלים עליהם מלמעלה למטה כמו נמלים... אבל אבא שבשמים מתכופף
לנמלים האלו ואכפת לו מהם... והקב"ה לא מוחל על העלבון של אותם
נמלים!!! כי הוא יתברך מחליט מי נמלה ומי לא... ואם הקב"ה מכריז על נפש
יהודית שהיא 'קידש ידיד מבטן' וכל יהודי הוא 'סגולה' מכל העמים... אין לנו
רשות לזלזל בו ולהתייחס אליו כמו קמצא - כמו נמלה... וגם אם הוא בעצמו
בחר להישאר קטן כמו נמלה... התפקיד שלנו להתכופף גם לנמלים אם הם
בשם ישראל יכוננו...

זה גופא היה חטא העגל!!! שחשבנו שמשה רבינו עלה לשמים בשביל
להישאר שם... לא קלטנו שכל הסיבה שהוא עלה זה רק בשביל לרדת ולהוריד
תורה משמים לארץ... ואת זה גופא אנחנו צריכים לתקן... לדעת לטפס... לדעת
לתבוע מעצמנו בתכלית הקדושה והטהרה... אבל לדעת עם כל זה לרדת
ולהפגיש את הקדושה והטהרה הזו עם דעתו מעורבת עם הבריות... לדעת
להוריד את ההשגות האלו לבני בית... לנשים ולקטנים... לפרקטיקה של
החיים...

סו"ס הקב"ה מתאווה שיהיה לו מדור ושכינה בתחתונים... ואנחנו עושים
זאת באמצעות המדרגה הרוחנית אליה אנחנו מטפסים בשילוב חיבור ושייכות
לנושא בעול עם חבריו... כואב את כאבו ושמח בשמחתו...

אבל מה אתה חושב... בשעה שבעזרת הגברים נשמעו קולות צורמניים...
באותה שעה הכלה רבקה... איפה שאף אחד לא ראה... דאגה מאחורי הקלעים
 להביא מבחוץ בשר חולין... לחמניות חולין... וכל עני שהגיע היא הגישה לו עם
 המון חמלה שיאכל... שיהיה לו... רבקה לא אכלה בשר קודש... היא ויתרה על
 זה... רבקה יודעת שלאבא שבשמים יש עוד כמה דברים שחשובים לו... רבקה
 נתנה לעני לאכול... והרבקה הזו ושאר נשים צדקניות שבדורנו הם ה'ארון
 הברית' שלא גלה לבבל... הם התקווה שלנו... וכפי שבזכותם נגאלנו ממצרים...
 כך בזכותם עתידים אנו להגאל...

לכמה כהנים בארץ ישראל יש הבוקר יום הולדת של גיל עשרים???

מידי בוקר... בסוף תמיד של שחר... כמה דקות לאחר שנשמעה קול המגרפה... מיד לאחר ברכת כהנים של תמיד של שחר... ברגעים אלו נערך מידי בוקר מעמד מרגש עד דמעות... מעמד שאף אחד לא מפסיד אותו!!!

מה יש??? באותם רגעים הללוים עומדים על הדוכן ומתחילים לשורר... ואז!!! באותו מעמד... תוך כדי שהללוים משוררים בדוכן... באותם רגעים כל העיניים נשואות לכבש המזבח... ואז עולים בזה אחר זה עשרות פרחי כהונה צעירים שהיום!!! בדיוק היום מלאו להם גיל עשרים... והיום זה היום הראשון שהם זוכים להקריב קרבנות (אמנם הם כשרים מגיל 13... אבל יש תקנה אצל שבט הכהונה שלא נותנים לבחורים הכהנים לעבוד עד גיל עשרים...).

וברגעים האלו הם לראשונה בחייהם זוכים לעלות במעלות הכבש עד ראש המזבח... כל אחד עולה עם המנחת חינוך האישית שלו... הם נעצרים לרגע בראש המזבח... ושם יש מלח... וכל אחד מולח את המנחה שלו יפה יפה (אגב: מליחת המנחה מעכבת שלא כשאר הקרבנות שהמליחה לא מעכבת...) ואז הם פונים לימינם... ומהלכים ב"מקום הילוך רגלי הכהנים" ומקיפים את המזבח... עד שהם מגיעים לקרן מערבית דרומית... וזורקים משם את המנחה ע"ג המערכה הגדולה... כך הם עושים בזה אחר זה... ויורדים מהמזבח...

זה מעמד נורא הוד!!! שתבין: כל צעיר כהן שעלה כעת להקטיר את המנחת חינוך שלו... הוא לא נמצא פה לבד... הוא הגיע פה עם כל המשפחה המורחבת... מי לא בא להשתתף במעמד המרטיט... יענקי שלנו זוכה להיכנס ולהיות חלק ממשרתי י-ה... אבא הכהן עומד מלמטה ברתת ובזיע ובודק שיענקי עושה את זה כמו שצריך... ו... ואילו אמא הצליחה ב"ה לתפוס עמדה טובה אי שם מרחוק מול אחד משערי העזרה והיא צופה בבנה כשהוא מהלך בראש המזבח בבגדי כהונה ומצנפת על ראשו... היא מוחה דמעות ללא הרף ומתחננת לקב"ה... אנא... רצה ה' בעבודת בני היקר... שיזכה להיות ראוי לשרת אותך... ו... וגם סבא ר' יצחק הגיע לכבוד המאורע... הסבא הוא אמנם זר!!! הוא

ישראל... אבל גם הוא לא ויתר... הוא הגיע ועמד שמה מרחוק בעזרת ישראל הנמוכה... אבל גם הצליח לעמוד על קצה האצבעות ולראות מעל ראשי הלווים העומדים על הדוכן... את נכדו מהלך ע"ג המזבח...

וברקע!!! ברקע... הלווים מדברים בשיר... כן... זו תקנת חז"ל!!! חז"ל תקנו שהמעמד הזה של ההקרבה של מנחת חינוך יהיה דווקא בשעה שהלווים מדברים בשיר... משום סימן טוב (יש עוד סיבות... עיין בלחם יהודה פ"ה מהלכות כלי המזבח שכתב חידוש גדול: שגם הכהנים היו משוררים כל זמן שלא הוכשרו לעבודה... וממילא לכן הוא היה מתחיל את עבודתו דווקא בשעת השיר לבטא את נקודת העילוי שלו, שהוא מתעלה ממשורר למשרת...) לכן כל בוקר... ברגע שמתחילים לשמוע את הלווים מדברים בשיר... כולם יודעים שכעת ממש מתחיל המעמד היומי של הכהנים שיום ההולדת עשרים שלהם חל ביום זה... שהם זוכים להקריב היום מנחת חינוך ולהצטרף לעבודה...

עד כאן החלק המרגש... המרנין... אבל אולי אני אשתף במשהו קצת יותר טכני... בחלק הביורוקרטי שמאחורי הקלעים... יש פה משהו מסוים שהוא מורכב במיוחד... **מה יש???** אותם עשרות כהנים שמקריבים כעת בבוקר מנחת חינוך... המנחות האלו הרי לא הגיעו מהשמים... מישהו הרי צריך להכין את כל המנחות האלו!!! ואל תשכח ש'מנחת חינוך' היא סוג של מנחה שיש בה הרבה עבודה... כי... כי מנחת חינוך זה בדיוק אותה מנחת חביתין של הכה"ג... רק ההבדל הוא שהכה"ג מקריב אותה כל יום ואילו הדיוט מקריב אותה רק פעם ראשונה בחיים... וזה מנחה שיש בה **גם** חליטה, **גם** אפיה, **גם** טיגון, **וגם** רכובה... ואח"כ צריך לחצות את המנחה לחצי עשרון ואח"כ לייב חלות (בקיצור: זה לא כמו מנחת נסכים רגילה שהיא כרוכה בשתיים שלוש פעולות של ציקה בלילה ומתן שמן וזהו... פה מדובר במערך שלם...) בקיצור: אורך זמן להכין אותה...

אבל זה לא רק זה!!! הסיפור הרציני פה הוא שיש **לוח זמנים מאוד קצר** להכין את כל זה... כי... כי כידוע: אי אפשר להתחיל להכין את המנחת חינוך אלא רק לאחר עלות השחר!!! למה?? ? עזוב... לא משנה למה (אבל במילה אחת

בשובי לירושלים

זה ככה: כי היות ובמנחה הזו יש שמן שצריך להימדד במידות הלח המקודשות, אזי אם הוא יתקדש בכלי קודם עלה"ש, כיון שיגיע עלה"ש הוא יפסל בלינה... הבנת מה אמרתי? כתוצאה מכך נוצר מצב שמידי בוקר יש לחץ אדיר!!! בלשכת עושי חביתין!!!

ולמה ??? כי מעלות השחר ועד השירה של תמיד של שחר זה לא הרבה זמן... זה לא יותר משעה... ובשעה הזו צריך להספיק להכין כמה עשרות מנחות חביתין מלבד המנחת חביתין הקבועה של הכהן גדול...

נו... מה עושים? איך משתלטים על עבודה כ"כ רבה בלוח זמנים כ"כ קצר?

אז בשביל זה לשכת חביתין היא **הלשכה היחידה במקדש!!!** שהממונים של הלשכה הזו **נשארים לישון בלילה בתוך הלשכה שבעזרה!!!**

תבין: בחצות הלילה... לאחר שהכהנים סיימו לאכול את כל הקדשי קדשים שנאכלים בעזרה ליום ולילה עד חצות... העזרה מתרוקנת... נועלים את העזרה... ונשארים רק כמה עשרות כהנים בודדים שמהפכים באברים ובפדרים... אבל חוץ מהם... **העזרה ריקה!!! חשוכה!!! שקט...** רק בחוץ עומדים גדודים גדודים של משמרות לויא וכהונה ששומרים על המקדש שהעבודה שלהם היא דווקא בלילה... אבל בפנים??? בפנים אף אחד לא נשאר... **חוץ!!! מלשכת עושי חביתין...** שהם היחידים שנשארים לישון בלילה בלשכה... **כי הם צריכים להיות בהיכון!!!**

לדוגמא: אם צריך לחמם מים בשביל הרבוכה... אז חבל לנו על הזמן היקר לחכות אחרי עלות השחר עד שזה יתחמם... בשביל זה אנחנו כבר מוכנים כאן... בשביל להרויח את הכמה דקות שלפני עלות השחר שזה יספיק להתחמם... בשביל זה אנחנו פה כל הלילה... מוכנים לפקודה...

ואכן כל הלילה הייתה פה דממת קודש... **ולפתע!!!** אנחנו שומעים קול של פתיחת דלת... לא!!! אל תבהל... זה לא שער הגדול שנפתח (כי אם השער הגדול כבר נפתח ואנחנו עדיין לא התחלנו לעבוד... אנחנו באמת במצב קשה... אנחנו בפיגור גדול של עבודה...) ומאיפה אני יודע שזה לא שער הגדול??? כי כשיפתח שער הגדול יהיה פה תקיעת חצוצרות... וגם גביני כרוז יגביה את קולו האדיר ויכריז בנעימות שתשמע בכל ירושלים עד יריחו: עמדו כהנים לעבודתכם ולווים לשירתכם

וישראל למעמדם וכו'... אבל אז זה כבר יהיה מאוחר... זה יהיה כבר כשיעלה עלות השחר... ואנחנו צריכים להספיק כמה דברים עוד לפני עלות השחר... אז בשביל זה כעת נפתחה דלת צדדית... הדלת של בית המוקד... וכעת נכנסים איש הר הבית יחד עם קבוצת ה"בולשים"...

למי שלא יודע: ה"בולשים" זה חלק מהמערך הכללי של שמירת המקדש... זו המערכת שמשלימה ומסכמת את השמירה של המקדש לאותו לילה... תבין: לילה שלם עמדו פה ושמו... ובשביל למצות את השמירה... אז בסוף הלילה נכנסים פה כביכול הפיקוח... ובודקים שאכן כל הכלים עומדים על משמרתם...

ואז הם נחלקים לשתי קבוצות... אלה הולכים לצפון ואלה הולכים לדרום... ואיפה נקודת סיום המפגש שלהם??? **אצלנו!!!** המשנה המוכרת בתמיד: **"הגיעו אצל לשכת עושי חביתין ואמרו: שלום שלום שלום!!! העמידו עושי חביתין לעשות חביתין..."**

ואז אנחנו מקבלים את הפקודה להתחיל לחמם את המים לרבוכה של כהן גדול... ואז אנחנו נכנסים לקצב עבודה זריז בסדר גודל של כהנים זריזים...

כל בוקר אנחנו מקבלים מראש את הרשימה של 'משרד הפנים' מי הם הכהנים שהיום מלאו להם עשרים שנה וממילא כל מנחות חינוך (-חביתין) כדי לקבל הערכות מראש מה הסדר גודל של העבודה...

עכ"פ במשך היום לשכת עושי חביתין סגורה!!! אין עבודה... כי העבודה כולה מתנקזת עם כל העומס שלה לשעה הראשונה של הבוקר (וכמובן ללילה שלפני כן כאמור...) **אבל לפני שבועיים היה פה מחזה לא שגורתי...** הייתה פה עבודה באמצע היום!!!

מה קרה? מדובר בנסיבות מצערות... פשוט הכהן גדול נטמא... הוא היה צריך לצאת רגע ולדבר עם מישהו... ואותו אחד לחץ לו את היד ובאותו רגע הכהן גדול נטמא... וממילא היה צריך לבוא כה"ג אחר במקומו... ולכן צריך להכין מנחת חביתין נוספת במיוחד לתמיד של בין הערביים... והחצי של הבוקר של הכה"ג של הבוקר נשרף... ואילו החצי הראשון של הכה"ג **השני** גם נשרף... והחצי השני הקרבנו בתמיד של בין הערביים ואכמ"ל...

זריקת חירום לרוצה לבכות על חורבן בית המקדש ולא מצליח...

תשעה באב מתקרב... ו... והתסכול מתעצם. כולנו רוצים להתחבר. להרגיש... להיכנס לעניין... אבל הלב אטום... אפאטיות... אדישות...

יש הרבה הרבה מאיתנו שמתוסכלים מזה!!!

מצפים... מבקשים... ממש מתחננים... אני רוצה קצת לבכות... קצת להצטער... האם מישהו יכול לעזור לי בזה??? מישהו יכול לחדור לתוך הלב שלי וקצת לטלטל אותו??? שאני אוכל קצת להרגיש את האבלות על החורבן???

אז יש לי!!! יש לי ערכה של זריקות חירום!!! יש לי אפשרות לתת לך כמה טיפים בתור עזרה ראשונה... שאם תעשה אותם... תוך כמה רגעים אתה תמצא את עצמך בוכה בדמעות שלישי על חורבן בית המקדש...

אבל!!! אני מודיע מראש: זה לא חוקי... הזריקות האלו שאני נותן לך כעת הם פתרון לא כ"כ קונבנציונלי... זה על גבול המזוכיסטיות והתעללות רגשית... ולכן ביום יום השיטה הזו לא מומלצת... אבל מי שרוצה בכל מחיר לבכות על חורבן בית המקדש ומחפש אז יש לי בשבילך משהו. אני מתנצל מראש על ההתעללות.

ובכן: אתה אברך נשוי??? יש לך אשה? ילדים? יש לכם בית ברוך ה'? יש סלון? יש מטבח? יש חדר ילדים? יש ארון בגדים? בקיצור: יש... יש כל מיני פריטים בבית... כל בית והארונות והמיטות והרהיטים והפינויות והנישיות והכל... והכל חי... כמו כל בית שחיים בו... עכשיו: תהיה קצת מזוכיסט!!! ותדמיין ש... ש... שחלילה וחס... פתאום קרה משהו... באופן פתאומי... פתאום הבית התפרק... וכל המשפחה התפזרה... אתה הולך לישון באיזה פנימיה נידחת של ישיבה... אשתך זדוקה עם ילד אחד בבית של שכנים... ושאר הילדים גם הם נמצאים כל אחד אצל גיס אחר... ולמה??? אל תשאל למה (אני ככוונה מדבר על משפחה שהכל היה טוב עד שפתאום משהו קרה ח"ו והכל התפרק... כי זוג רגיל שמתגרש בדרך כלל

מדובר בכזה זוג שאף פעם הקשר לא היה נורמלי... אני מדבר על בית שכן הכל היה טוב... והיו הרבה רגעים וימים ושנים יפות ופתאום הכל נמוג... הכל נעלם... את התיאור הזה פגש כל ניצול שואה שחזר לביתו (לאחר השואה...) זה תיאור שלדאבוננו הרב קורה... קורה ל"ע בכל מיני בתים... קח בחשבון שבקילומטרים המרובעים הקרובים אליך זה קורה... בקיצור: אני לא מדבר על חלומות באספמיה... זו אפיזודה שקיימת לצערנו ולא עלינו... ומי שיש לו חרדות ופחדים מסוגל מידי פעם לדמיין כזה דבר ולהיכנס לדכאון מעצם המחשבה...

ואתה מסתובב בבית השומם... הארבע קירות הדוממים... אוי... הנה... פה היינו יושבים והיה כ"כ טוב... אתה נכנס למטבח... ורואה חמשה כסאות סביב השולחן ואתה פורץ בבכי ואומר: הנה... כאן אני הייתי יושב... וכאן אמא הייתה יושבת... כאן חני... וכאן שלוימי... כאן יענקי וכאן אסתי... **ועכשיו: הכל שמם!!! דממה!!! אין כלום!!! בני היכן אתם... אשתי לאיפה הלכת??? מי האמין שזה מה שיקרה לי???**

קח את הבית שלך כמות שהוא!!! תדמיין את האשה והילדים שלך... ואם אתה בחור... אז תדמיין את האבא אמא והאחים שלך... תדמיין את הבית השוקק חיים... ו... ו... ותדמיין אותו שח"ו כאילו פתאום הכל התפרק ואתה מסתובב בבית הריק וקורא: אאאבא... אמא... איפה אתם??? אתה פותח את ארון בגדים... ורואה את החולצה המתוקה של יענקי בן הארבע... ואתה פורץ בבכי... איפה אתה יענקי...

זהו!!! אני חושב שיצאתי ידי חובת מזוכיסטיות!!!

אז זהו!!! תדמיין את זה ו... ותחשוב שזה מה שקורה מידי שנה בתשעה באב ומידי לילה בשעת חצות הלילה... הקב"ה נכנס לבית המקדש... ומסתובב ובוכה... איפה יענקלה שלי... איפה חני שלי... איפה אשתי??? איפה אתם??? לאיפה נעלמתם???

זה לשון המדרש רבה (איכה רבה) **אמר להן הקדוש ברוך הוא למלאכי השרת בואו ונלך אני ואתם ונראה בביתי מה עשו אויבים בו, מיד הלך הקדוש ברוך הוא ומלאכי השרת וירמיה לפניו, וכיון שראה הקדוש ברוך הוא את בית המקדש,**

אמר בוודאי זהו ביתי וזהו מנוחתי שבאו אויבים ועשו בו כרצונם, באותה שעה היה הקדוש ברוך הוא בוכה ואומר אוי לי על ביתי, בני היכן אתם, כהני היכן אתם, אוהבי היכן אתם.

חשוב על זה... תתבונן בזה... ונראה אותך לא בוכה!!!

תשעה באב זה יום שבו אנחנו מתייחדים עם ההווי המשפחתי החם והעוטף שלנו עם ה'... אנחנו צריכים לזכור **שפעם היה לנו טוב ביחד...** היינו חיים פעם בבית שהיה נקרא "בית חיינו..." ו... והיה לנו שם טוב... ולא היינו צריכים ריגושים נוספים... לא רצינו כלום... לא חיפשנו חיים טובים חוץ מעבודת ה'...

וזה מה שאנחנו אומרים כל יום בפסוקי דזמרה: "שבחי ירושלים את ה' הללי אלוקיך ציון..." על מה שבחי? על מה תהללי? ? ?

כי חיזק בריחי שערייך!!! השערים של ירושלים נשארו תמיד חדשים כאילו היום בנו אותם... ולמה? ? ? כי "ברך בנייך בקרבך"!!! כל מי שהיה בירושלים היה לו כ"כ טוב שם במחיצתו של ה'... היה כ"כ כיף להתחבאות בצלו של ה'... שאף אחד לא רצה לצאת מירושלים... השערים של ירושלים היו פתוחים לרווחה... כן... מי שרוצה יכול לפתוח את השער ולצאת... אבל אף אחד לא רצה לצאת... משום סיבה שבעולם... כי הכל פה... אין לי מה לראות בחוץ...

כי חיזק בריחי שערייך... למה? ? ? ברך בנייך בקרבך!!! כל התשעה קבין של יופי היו בקרבה של ירושלים... הכל היה שם... ממילא השערים והדלתות של ירושלים נשארו מיותמים... אף אחד לא חיפש לצאת מירושלים... אף אחד לא פזל החוצה... היה לנו כ"כ טוב בחצרות בית ה' בתוככי ירושלים שלא רצינו לזוז מירושלים... **כן... לדעת שפעם הייתה לנו משפחה... משפחה חמה ועוטפת...** היינו כל הזמן חוסים בצלו של ה'... ולו היה טוב איתנו ולנו היה טוב איתנו... לא חיפשנו שום דבר אחר... לאף אחד לא היה מה להציע לנו... **כך היה פעם!!!** והנה... קרה מה שקרה... וגרמו העוונות... והבית החם והעוטף הזה

התפרק... וכעת לא נותר לנו אלא להסתובב בחרבות הבית ולמרוט את שערות ראשנו... אבא... איפה אתה... אמא- השכינה הקדושה איפה את... איפה ההווי המשפחתי שפעם היה כאן ואיננו... איפה החגים השמחים שהיינו חוגגים יחד... כל ישראל עם הקב"ה... לי-ה ולך מזבח... והיום??? שום דבר!!! על הר ציון ששם שועלים הילכו בו...

כעת שוב נחזור לבית שלך... אברך יקר... הבית המלא חיים הזה... תחשוב שפעם בית המקדש היה גם בית מלא חיים... מידי בוקר הייתה ארוחת בוקר... את קרבני לחמי לאשי... ומי כביכול ישב סביב השלחן??? אבא שבשמים... אמא- השכינה הקדושה... כהנים בעבודתם... לויים בשירים... וישראל במעמדם... כל המשפחה הייתה... וגם מי שהיה רחוק מבית המקדש... גם מי שנסע לפנימיה רחוקה... אבל הוא תמיד ידע שאבא מחכה לו בבית... הוא תמיד ידע שיש לו בית אוהב... בית עוטף... ואבא מתגעגע לו... **ומה לו לאב שהגלה את בניו... ואוי!!! אוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם...** איפה...

כל שנה בתשעה באב... אז כמוך כמוני... בינינו... אנחנו בקושי שורדים את הדכאון של תשעה באב... אנחנו לא יודעים איך לאכול את הנעבעכיות הזו... וכל שנה מחדש אני חושב לעצמי: רבש"ע: פעם!!! פעם יהודים היו אומרים כל לילה תיקון חצות... **כל לילה כל לילה!!!** ולא סתם... **כל לילה שעה שלימה!!!** תחשוב שמידי לילה... אתה יושב לילה שלם ומתאבל ובוכה וממרר בבכי על חורבן בית המקדש... רבש"ע: איך??? איך אפשר כל לילה מחדש להיות בדכאון??? איך אפשר כל לילה מחדש לשבת על הרצפה ולהתאבל??? איך???

השנה פתאום נפל לי האסימון: כשאנחנו מדמיינים את האבלות על חורבן בית המקדש... אנחנו מדמיינים את זה בנימה של דכאון... אם נשתמש במילה יותר עדינה: מרירות... דכדוך... צער... בקיצור: לא... לא נחמד... לא נעים... די... מתי זה כבר יגמר... ואם זה באמת ככה... אז בשלמא אני עוד איכשהו שורד

את החוסר נעימות של תשעת הימים... ואיכשהו סוּחב את הדכאון של תשעה באב... ואם כך, באמת לא נותר לי אלא לשאול: איך פעם אנשים היו מסוגלים להיות כל השנה בדכאון הזה שיש לי בתשעה באב על חורבן ביהמ"ק???

אז זהו שלא!!! האבלות על חורבן בית המקדש זה לא סוג של דכאון!!!
אלא זה **סוג של געגועים... של התרפקות מלאה ברגשות הומים...**

תסלח לי על ההפשטה... אבל אם נרצה לתרגם ולפשט את המושג של "תיקון חצות" של פעם ל-- מושגים מודרניים שקיימים היום... הייתי קורא לזה זיץ!!! אתה יודע מה זיץ??? זיץ זה משהו שמאוד הולך היום... החברה יושבים על הרצפה עם גיטרות... חושך... ושרים שירי כאלו שקטים... תחשוב רגע: איך זה נראה מבחוץ??? תאר לעצמך שאתה כעת מגיע מבחוץ... לא יודע מה זה זיץ... לא מכיר שום שיר... ואתה רואה קבוצה של צעירים יושבים על הריצפה... בחושך... העיניים עצומות... הפנים נראות כאובות... וצלילים נוגים נשמעים ברקע ושרים שירים כאלו איטיים ועצובים (כהתבטאות המפורסמת 'השיר הכי עצוב, הוא השיר הכי שמח') **איך זה נראה חיצונית???** זה נראה דכאון בשלימותו!!! לא ככה??? אבל מי שמבין עניין יודע שנכון... זה אולי נראה דכאון... אבל זה ממש ממש לא דכאון... אלא מאי???

זה... זה... זיץ!!! יושבים פה ושרים שירי רגש... מתחברים... מתרגשים... נסחפים למחוזות מרוממים... בקיצור: את זה אני לא צריך להסביר לך!!! אין אחד מאיתנו שלא אוהב לשבת ולשיר בזיץ... וכולנו מודים שעל פניו זה נראה דכאוני... אבל למעשה זה ממש לא דכאוני... זה בסה"כ פורקן של רגשות הומים ומתגעגעים... אז זהו שתסלח לי... **אבל אני חושב שזה הרעיון של תיקון חצות!!!** תיקון חצות זה זיץ אבל כמובן ברמה של יהודים מרוממים... זיץ במושגים של כמה דורות לפנינו... יהודי היה קם בחצות הלילה... ואיך הוא היה מתחיל את היום??? ברגש!!! בגעגועים לקרבת ה'... ולכיסופים לשוב הביתה לה'... ככה היהודי היה מתחיל את היום... כן... במשך היום צריך להיות ענייני... יש משימות ענייניות שהקב"ה מזמין לפנינו מידי יום... אי אפשר לבנות את היום על ריגושים... אבל להתחיל את היום... איך מתחילים??? מתחילים עם רגשות... עם לב... עם געגועים לאבא שבשמים... **זו היתה הכוס קפה שנתנה**

כח ליהודי הגלותי להתחיל עוד יום של גלות... הגעגועים לעבר וההתרפקות על העתיד זה מה שנתן לו כח להתחיל עוד יום... מתוך ידיעה ותקווה שאנחנו מתקדמים עוד יום לקראת הגאולה... יתן ה' ש"איומתי שכל שנה אומרת היא השנה הזאת..." הרי בשנה הזו היא באמת תתבשר סוף סוף שהיא היא השנה הזאת!!! אמן.

חודש אלול מתקרב... וח"בים לעצור את הרפיון...

הלכה ולא למעשה בדורנו אנו!!! אין לקחת רעיונות מכאן לדורנו אנו... ראה הוזהרת!!! ברור??? אם ככה... אפשר להתחיל...

מזל טוב!!! השמועה עשתה כנפיים... וכולם פוערו פיהם בתדהמה... שמעת??? התנא ר' אליקים מגדולי תלמידי שמאי הזקן... לקח חתן לבתו את הצורבא אבימי, מתלמידי הלל הזקן... לא יאומן... כן... כל הלומדים בבית המדרש מכירים את השילוב המנצח בין ר' אליקים לאבימי... את הויכוחים הבלתי נגמרים שביניהם... הם מסוגלים להתנצח אחד עם השני שעות ע"ג שעות... את זה כולם מכירים... אבל שיש להם כזו הערכה אמיתית אחד לשני... שר' אליקים בעצמו בחר את אבימי לחתן??? **על זה כולם בהלם!!!** כל העיר כמרוקחה!!! כן... כעת התברר מעל כל ספק עד כמה המחלוקת ביניהם היא טהורה ולאמיתית של תורה... ועד כמה יש ביניהם אהבת רעים אמיתית!!!

והבית נבנה במזל טוב... ר' אליקים התחייב לחתנו קעסט עשר שנים בביתו על חשבונו... החתן הצעיר וזוגתו יוכבד התגוררו בבית צמוד לשווער... ומאז הידידות והקשר הנפשי שביניהם רק הלך והעמיק!!! את הכל הם עושים ביחד!!! במשך היום הם יושבים בבית המדרש ומתנצחים בלימוד עד שרווחא שמעתא... ואילו לקראת הערב הם עוברים דרך השדה ושם הם מטפלים במה שצריך לטפל... וגם זה נעשה ביחד... בשותפות גמורה ובהדדיות...

והנה!!! בחודשיים האחרונים שניהם היו טרודים יחד בעונת הבציר והגת... דריכת הענבים ועשיית היין בטהרה... וזה לקח להם הרבה זמן... אבל אין מה לעשות... זו העונה שממנה הם מתפרנסים כל השנה ואם לא עכשיו אימתי... והנה... בימים האחרונים יוכבד שמה לב שבעלה אבימי חוזר הביתה קצת מדוכדך... פניו אינם כתמול שלשום... גם אמא שמה לב שבעלה חוזר הביתה בימים האחרונים פחות שמח...

בקיצור: הם התחילו לחשוד שמשוהו שם קורה... משוהו קצת חשוד קורה ביחסים שבין השווער ולחתן... אמא ויוכבד התחילו לדאוג... מה קרה??? האם

הם חלילה הסתכסכו חס ושלוש? הרי עד היום... גם כשהם התווכחו בלימוד אש וגפרית ונהיו אויבים זה לזה... תמיד בסופו של דבר הם רק נהיו אוהבים יותר... מה... אז יכול להיות שהפעם זה נגמר אחרת???

ליוכבד לא הייתה ברירה... ובחילה... שכשבעלה אבימי חזר הביתה היא שאלה אותו בעדינות: האם קרה משהו ביחסים בינך לבין אבא שלי?? אבימי היה קצת מופתע... והוא חיך: חס וחלילה חס ושלוש!!! אנחנו אוהבים בלב ונפש!!! יש בינינו קשר מצוין... אל תדאגי... ואז אבימי נאנח ואמר... אבל!!! דא עקא...

שבזמן האחרון הקשר בינינו יותר מידי!!! יותר מידי מצוין!!! ואז אבימי פתח את סגור לבו וסיפר לאשתו: תביני... אני ואבא שלך... כל היחסים שבינינו... כל החיות וכל הקשר העמוק שבינינו... הכל מבוסס על הריחא דאורייתא ועמל התורה המשותף שבינינו... והנה... בתקופה האחרונה... היינו עסוקים יותר מידי הרבה בחיי שעה... בבציר של הענבים ובגת של היין... ואנחנו עוד לפני האסיף של העצים... וממילא!!! מטבע הדברים אנחנו טרודים והרבה פחות שקועים ומונחים בלימוד... ולכן!!! בתקופה הזו כל שמחת החיים המשותפת שלנו יורדת לשפל... ואנחנו מנסים להתעלות מזה... ומשתדלים להיכנס בחזרה ללימוד... אבל עדיין קשה!!! כי... כי... כי עדיין לא גמרנו את כל המלאכה... ויש לנו עוד הרבה "חיי שעה" משותפים שלא סיימנו איתם... יש עדיין עוד ארבעים יום לפחות עד שיסתיימו שבעים ימי הגת... וזה מעסיק אותנו ותופס לנו את הראש... וכשאנחנו כבר נפגשים ורוצים להתחיל ללמוד אז כל הנושאים קופצים ועולים על השלחן ואנחנו לא מצליחים להשתחרר מהם ולהיכנס שוב לשוונג של עסק התורה... ולכן נראה לכם שאנחנו לא מסוכסכים... אבל לא!!! אנחנו לא מסוכסכים אחד עם השני... אלא מסוכסכים עם עצמנו... כואב לנו שאנחנו לא חוזרים לעצמנו...

סיים אבימי את דבריו בחיוך ממתיק סוד ואמר לאשתו... אל תדאגי... זה בסדר... אנחנו לא ניתן למצב להמשיך כך... אנחנו כעת עובדים על איזה פתרון נקודתי... אבל זה עדיין בסוד... עדיין לא גמרנו לסגור את כל הקצוות...

למחרת בערב ר' אליקים ואבימי חוזרים הביתה עם חיוך מסתורי... הם קוראים לשוויגער וליוכבד... מכנסים מטבחון... אנחנו רוצים לדבר איתכם...

השווער ר' אליקים פותח ואומר: היות ובתקופה האחרונה השטייגן שלנו נמצא בשפל של כל הזמנים כתוצאה מכל מיני נושאים משותפים נוספים שמטרידים אותנו ולא מאפשרים לנו לחזור לתלמודנו... **לכן חשבנו על רעיון קצת נועז!!!** ואנחנו מרגישים צורך לשתף אתכם בתכנית...

ובכן: לקראת חודש אלול הקרב ובא... החלטנו לעשות חיזוק **ולהדיר את עצמנו הנאה אחד מהשני!!!** כלומר: אני השווער אדיר את עצמי **הנאת מאכל** מחתני אבימי!!! ובמקביל: גם ר' אבימי... ידיר את עצמו **הנאת מאכל** ממני!!!

אמא ויוכבד הזדעזעו עד עמקי נשמתם... ושניהם התחילו לבכות... מה...??? רבש"ע... מוודרים הנאה??? מה קרה??? שה' ירחם... רק השונאים הכי גדולים מדירים את עצמם אחד מהשני... מה... אתם עד כדי כך לא יכולים לסבול אחד את השני...??? מה קרה? למה פיצוץ שכזה???

אבא ואבימי חייכו אחד לשני... ור' אליקים כיבד את אבימי שיסביר:

לא!!! שתבינו!!! יש לכם פה טעות אחת קטנה... שונאים אמיתיים באמת אף פעם לא מדירים את עצמם אחד מהשני!!! הם לא צריכים... הם מספיק שונאים בשביל להפנות עורף אחד לשני ולא להיפגש אף פעם ובשום כיוון... **לעומת זאת דווקא האוהבים הגדולים ביותר!!!** דווקא אלו שרוצים בכל מחיר להמשיך להיות אחד לצדי השני ולעשות שטייגן ביחד ולגדול יחד בתורה!!! דווקא להם. לפעמים קורה שהם נתקלים ביותר מידי הרבה נושאים משותפים אחרים שמסיחים אותם מהנושא המרכזי... **ולכן דווקא הם!!!** דווקא אנשים כמוני זקוקים לפעמים לנשק הבלתי קונבנציונלי של "מודר הנאה" בשביל לאפס נתונים ולסלק ביד תקיפה ובלתי מתפשרת את כל המסיחים... ולהתרכז בעבודת ה'... **לא!!! חלילה!!! אנחנו לא שונאים אחד את השני...** אבל אנחנו כן מאוד מאוד שונאים את כל הדברים בטלים המיותרים שמפריעים לנו לחזור ולהיות דבקים בתורה...

אבא ואבימי הסבירו ואמא ויוכבד הבינו... ההחלטה נפלה באותו ערב...
אבא ואבימי נעמדו בחרדת קודש ופצו מפיהם את הנדר... אנחנו מודרים הנאת
מאכל אחד מחבירו לחודש הקרוב!!!

ומשם!!! משם הם יצאו יחד לבית המדרש לעסוק בתורה בלילה...

אמא ויוכבד ליוו אותם בתפילה חרישית... אנא ה'... שהם יצליחו ללמוד...
שיצליחו להיכנס ללימוד... שהדברים יחזרו שוב להיות מאירים ושמחים
כנתינתם מסיני... אמא ויוכבד היו עדיין שרויים בסערת רגשות וכל הזמן חיכו
בחלון... ואז!!! לאחר כמה שעות הם הופיעו מרחוק... אבא ואבימי... הנה הם
חוזרים מהלימוד...

יוכבד קראה לאמא... הנה אמא... תראי תראי אותם... הם חזרו לעצמם...
הם חזרו להיות שמחים ואוהבים כמו תמיד... חזר להם האור בעיניים...

כן... ברוך ה'... היום לא היה לנו מה לדבר... אנחנו מודרים הנאת מאכל אחד
מהשני... רק שתבינו: אתמול היינו עסוקים בכאב ראש של קורת בית הבד
שצריך להטביל אותה כי בעוד חודש וחצי מתחילה העונה... והיינו גם מוטרדים
מאוד מאוד מהחבית של התרומה שתעלה בשלום מן הבור ולא תפול לשם
בחזרה תוך כדי העליה מהבור ותדמע את כל החולין... ועוד רשימה ארוכה של
דברים מטרידים... אבל זהו!!! נכון לחודש הקרוב אין לנו שום מכנה משותף
בכל נושא שקשור למאכל... עכשיו מה יהיה??? מה יהיה עם השדה? מה
יהיה עם העצים שצריך להעלות אותם לראש הגג??? מה עם המוקצה שצריך
גריפה? ומה עם היין מגיתו שצריך השגחה??? לא מעניין אותנו כלום... אנחנו
מודים שיש בזה מן החוסר אחריות... אבל מה נעשה... בשבילנו לחזור לעסק
התורה זה אצלנו עניין של פיקוח נפש יותר מכל נושא אחר...

אז ברוך ה'... חזרנו ללימוד... היום היה ריתחא דאורייתא עצומה בינינו...

למחרת!!! אמצע הלילה... ר' אליקים ואבימי יושבים ועוסקים בתורה...
אבימי יושב בסלון של השווער... אין בזה שום בעיה... אם היינו מודרים הנאה
לגמרי היה אסור גם דריסת רגל... והיה אסור לי לדרוך בבית של ר' אליקים...

אבל כעת זה רק הנאת מאכל... אז אם תמיד השוויגער הייתה מגישה לי כוס קפה... הפעם הבאתי מהבית תרמוס וכוס... זה באמת אסור לי לקבל מהשווער!!! והם יושבים ולומדים... ואז לפתע נשמע קול בכיו של יענקי הקטן... יוכבד מנסה להרגיע אותו... ובשלב מסוים... כשאבימי ראה שהיא לא מצליחה... אז גם הוא נכנס וניסה להרגיע אותו... והילד לא נרגע...

ואז הגיע תורו של הסבא ר' אליקים... הוא נכנס... מה קרה ליענקי המתוק שלי??? למה הוא בוכה??? ?

אבימי ויוכבד משכו בכתפיהם... ולבסוף יוכבד אמרה... מה נעשה... הילד רוצה לשתות חלב ו... ו... ונגמר לנו החלב במקרר...

ר' אליקים לא הבין... נו... מה הבעיה... מה... אתם לא יודעים שיש לנו חלב בבית??? מה... 'אתם חדשים פה'...??? תכנסי ותקחי מהמקרר...

אבל אבא!!! זעקה יוכבד - בעלי מודר ממך הנאה... אז איך אנחנו יכולים לקחת ממך חלב בשביל הילד??? ?

את התשובה ההלכתית נשאר כאן פתוח... מה שבטוח... הילד באותו לילה קיבל חלב... אבל היריעה הולכת להסתיים... והמסר שאנחנו מוכרחים להוציא מכאן זה... זה שאמנם חוברת זו יוצאת עוד לפני בין הזמנים... אבל יש את היום שאחרי... ואחרי בין הזמנים אב מגיע חודש אלול... ומי שלא זוכר את זה בחודש אב... אח"כ מאוד קשה להיכנס לעניינים בחודש אלול...

אז פעם היו אנשים יותר גדולים והיה להם אפשרות לנקוט בדרכים דרמטיות כמו נדרים ונזירות וכו'... אבל לנו אסור לעשות את זה!!! אנחנו לא מספיק רציניים ואחראים בשביל להחזיק כזה נשק... אז לנו אין ברירה אלא לזכור היטב היטב... גם עמוק עמוק בערבות חודש אב... לזכור שחודש אלול לפנינו... לשמור קשר עין עם התורה והעבודה... ולדעת שט"ו באב זו הזדמנות וקשר קפיצה... למלאות את מקומה של החמה... שהיא אמנם... תש כוחה... אבל דווקא כשהחמה תשושה... כאן ההזדמנות של יהודי הנמשל ללבנה לחזור ולהתחדש ביתר שאת ולהתחמם באורה של תורה... בין הזמנים כשר ושמח.